

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

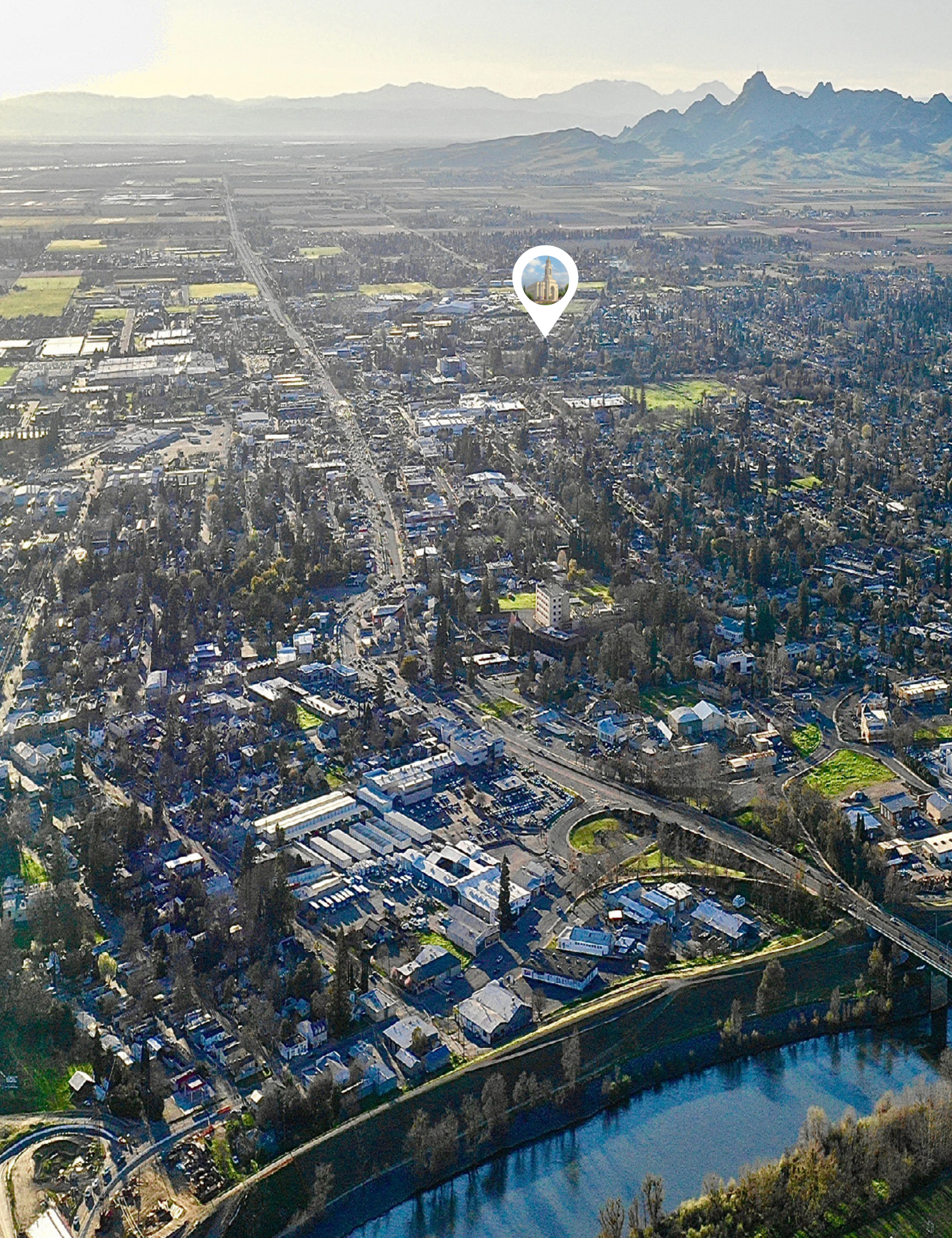

KYRKANS NAMN

President Eyring återger medlemmars vittnesbörd, s. 6

TJÄNANDE I TEMPLET ÄR TILL VÄLSIGNELSE FÖR ALLA

Hur vi tar emot Herrens förrättningar och kärlek, s. 12–17, 42–47

 KYRKAN FINNS HÄR

Yuba City, Kalifornien, USA

Yuba City ligger mellan Feather River och världens minsta bergskedja, Sutter Butte. Pilen visar var Feather Rivers tempel håller på att byggas.

756 507 medlemmar
i Kalifornien

11 församlingar i Yuba City stav
i Kalifornien

8 tempel i Kalifornien när Feather
Rivers tempel står färdigt

"Man måste ha hopp"

År 2018 brann den närliggande staden Paradise ner, men överlevare som Peg Bravold fann tröst i vetskapen om att ett tempel hade tillkännagivits. "Man måste ha hopp om att det kommer att bli bättre", sa hon.

TILL VÄNSTER: FOTO AV LUIS A. LUGO; TILL HÖGER: FOTO AV RICHARD M. ROMNEY

"Och om mitt folk uppför ett hus åt mig i Herrens namn och inte tillåter något orent att komma dit in så att det förorenas, ska min härlighet vila däröver."

LÄRAN OCH FÖRBUNDEN 97:15

FOTO AV ROMS TEMPEL, ITALIEN OCH KRISTUSSMÅTAV AV CODY BELL

Tempeltjänstens och släktforskningens välsignelser

Jag har fått många välsignelser i mitt liv genom att delta i tempeltjänst och släktforskning och har även hos andra sett att det aldrig är för sent att få dessa välsignelser för levande och döda familjemedlemmar.

Under generalkonferensen i april 2018 sa äldste Dale G. Renlund: "När Gud uppmanar oss att göra något har han ofta många avsikter. Släktforskning och tempeltjänst är inte bara till för de döda utan välsignar också de levande." Äldste Renlund nämnde sedan många välsignelser, däribland helande välsignelser, som våra familjer kan få när vi deltar i tempeltjänst och släktforskningsarbete (se "Släktforskning och tempeltjänst: Besegling och helande", *Liahona*, maj 2018, s. 46–47).

I det här numret berättar jag och flera medlemmar i kyrkan hur vår himmelske Fader har välsignat oss genom tempeltjänst (se s. 12, 14, 16, 30 och 46). Vi tar itu med olika frågor, som "Hur förbereder jag mig för att besöka templet första gången?" "Hur pratar jag med mina vänner om templet?" och i min artikel, "Hur håller vi templet nära när det ligger långt borta?"

Vi kan alla uppleva helande välsignelser i våra egna liv, oavsett våra utmaningar, i vår strävan att där så är möjligt engagera oss i tempeltjänst och släktforskning. Genom våra egna ansträngningar, hur små vi än kan tycka att de är, kan vi alla hjälpa till att främja Herrens verk genom att återlösa våra döda och stärka våra familjer.

Med vänlig hälsning

Lisa Prebble

Devonports stav, Australien

"När vi använder kyrkans fullständiga namn blir vi välsignade och vi blir till välsignelse för andra."

– President Henry B. Eyring, s. 6

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Oktober 2021
Årgång 145 nr 10
Liahona 17474 180

OMSLAG

Foto: Niko Serey

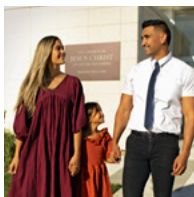

Foto: Kau'i Wihongi

Foto: Sayaka Okubo

INNEHÅLL

6 "Så ska min kyrka kallas"

President Henry B. Eyring

Ta reda på vilka välsignelser som kan komma av att använda kyrkans fullständiga namn.

10 Evangeliets grunder
Tempeltjänst

12 Vad templet betyder för mig

Lisa Prebble

Upptäck hur din hängivenhet till evangeliet kan fördjupas av att du har en aktuell tempelrekommendation.

14 Att introducera templet för våra vänner

Myriam Vega

Det här sa jag när jag inbjöd mina vänner till ett tempels öppet hus.

16 Tjänande i templet är till välsignelse för alla, levande och döda

Sibonelo Mncwabe

Jag satte som mål att uppnå min innerligaste önskan – att en dag få inträda i templet.

18 Stödverksamhetens principer

Stödverksamhet genom att skapa samhörighet

20 Att förstå och inkludera våra HBTQ-bröder och -systrar

Ryan J. Wessel

Tre sätt att hjälpa våra HBTQ-bröder och -systrar att känna sig mer välkomna.

24 Porträtt av tro

Jag litade på att Gud skulle höra oss

Chioma C. Duru

34 Trofast åldrande

"Vet du hur tacksam jag är?"

Sherri Heider Wright

36 Till föräldrar

Tempel, kyrkans namn och att inkludera andra

38 Sista dagars heliga berättar

Berättelser om tro från medlemmar runt om i världen.

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kворum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktör: Randy D. Funk

Rådgivande: Sharon Eubank, Walter F. González, Jan E. Newman, Michael T. Ringwood

Verkställande chef: Richard J. Heaton

Chef för kyrkans tidskrifter: Aaron Johnston

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu

Tidskriftsassistent: Camila Castrillón

Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Margaret Willes

Redaktionspraktikanter: Sarah Lott Helzer, Meredith Gerard

Art director: Tadd R. Peterson

Design: Fay P. Andrus, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleri Regehr

Designpraktikant: Juliana Klein Valladares

Samordnare av immateriella rättigheter: Priscila Biehli Da Silva

Produktionschef: Ammon Harris

Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Bryan W. Gygi, Marissa M. Smith

Prepress: Joshua Dennis

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Postadress: Liahona, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

KOM OCH FÖLJ MIG

25 Kvinnor i början av återställelsen

En underbar lära

Spencer W. McBride

En höjdpunkt i Vilate Kimballs liv.

26 Läran och förbunden 109–124

Veckovisa artiklar som stöd i dina studier av Läran och förbunden.

30 Kirtlands tempel: En plats för helighet

Äldste Jeremy R. Jaggi

Invigningen av Kirtlands tempel belyser tre stora sanningar om templet.

UNGA VUXNA

42 Förbund kan förvandla våra relationer

Emily Abel

Hur förbund kan stärka kärleken till mig själv, andra och Gud.

46 Välsignelser av att vara tempeltjänare

Robert Parry

Läs om hur du kan komma närmare Frälsaren genom att avsätta tid åt att besöka templet.

48 Mer för dig!

Se vilka andra digitala artiklar som finns för unga vuxna den här månaden.

INFÄLLDA LOKALA SIDOR

Hitta artiklar om ditt område i kyrkan, infällda efter tillgång, mitt i *Liahona*.

DIGITALA ARTIKLAR

I månadens nummer i Evangeliebiblioteket hittar du artiklar om följande:

- Att undervisa barn om templet
- Underverk som kommer av att kyrkans rätta namn används

Gå till liahona.ChurchofJesusChrist.org eller appen Evangeliebiblioteket för att läsa dessa och andra artiklar.

HÄR HITTAR DU OSS

Hitta nummer av tidskriften på liahona.ChurchofJesusChrist.org. Använd länken på den sidan för att dela frågor, feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på liahona@ChurchofJesusChrist.org eller via vanlig post på: Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City,
UT 84150-0023, USA

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2021 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: October 2021 Vol. 145 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. Periodicals Postage Paid

at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

**President
Henry B. Eyring**
andre rådgivare
i första
presidentskapet

”Så ska min kyrka kallas”

När vi använder kyrkans fullständiga namn blir vi välsignade och vi blir till välsignelse för andra.

Några personer i Afrika som sökte efter en kyrka att gå med i uppgav att de hade drömt drömmar. I sina drömmar fick de instruktionen att söka efter en kyrka som bar Jesu Kristi namn. När de sökte, hittade de bara en kyrka där Frälsarens namn stod i centrum – Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

I Latinamerika har flera sista dagars heliga uppgett att när de har bjudit in vänner till ”mormonkyrkan” så har de misslyckats. Detta ändrades när de bjöd in dem till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. ”Om din kyrka heter Jesu Kristi kyrka”, svarade deras vänner, ”så vill vi komma och se”.

I USA bjöd en primärpojke in sina grannar till sitt dop. En präst i en annan kyrka sa att han aldrig skulle ha gått till ett dop i ”mormonkyrkan”. Men eftersom han såg att pojkens kyrka fokuserade på Jesus Kristus så närvarade han med sin fru.

När en person som jobbade med bokning av flygbiljetter bad en medlem i kyrkan om en e-postadress svarade medlemmen: ”ldschurch.org”.

”Vad är det för kyrka?” frågade personen.

”Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga”, svarade medlemmen.

”Jag jobbar flera dagar i sträck utan någon möjlighet att få tala om Herren”, sa personen. ”Vetskapen om att jag pratar med en annan kristen har förgyllt min dag.”

Medlemmen i kyrkan uppdaterade snabbt sin flygbolagsprofil med kyrkans nya e-postadress: ChurchofJesusChrist.org.¹

Ett uppfyllt löfte

Dessa underbara berättelser utgör uppfyllandet av ett löfte som president Russell M. Nelson gav till sista dagars heliga i oktober 2018, och igen i april 2020.

”Jag lovar er att om vi gör vårt bästa för att återställa det rätta namnet på Herrens kyrka, kommer han vars kyrka detta är att utgjuta sin kraft och välsignelser över de sista dagars heligas huvuden, på ett sätt som vi aldrig tidigare har sett”, sa president Nelson. ”Vi ska få Guds kunskap och kraft till hjälp att föra Jesu Kristi återställda evangeliums välsignelser till varje nation, släkte, tungomål och folk och förbereda världen för Herrens andra ankomst.”²

Nyligen uppmanade jag kyrkans medlemmar via mina konton på sociala medier att berätta vilka välsignelser de har fått genom att använda kyrkans rätta namn. Jag blev rördd av att få in över 2 600 svar.

Jag vill dela några av dem med er. De kommer att låta bekanta eftersom ni har fått liknande välsignelser när ni har följt president Nelsons råd.

Närmare Jesus Kristus

Jag rördes av Jacobs vittnesbörd om hur kyrkans fullständiga namn har hjälpt honom att fokusera på Frälsaren: "Jag har märkt att mitt fokus på Jesus Kristus har påverkat varje del av mitt liv", berättade han för mig. "När jag tar sakramentet tänker jag på honom och hans försoningsoffer. När jag läser skrifterna är jag

mer uppmärksam på hans ord och andra syftningar på honom. Det har fört mig närmare honom och hjälpt mig förstå hans roll som min Frälsare och Återlösare bättre."

Det kändes som en välsignelse att få veta vad Frälsarens namn betyder för Beth och Bryce: "Jag har känt ett starkare band till min Frälsare", sa Beth. "När jag får frågan om vilken kyrka jag går i, och jag svarar att jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, känner jag en verklig samhörighet. Jag tillhör hans folk. Jag tillhör hans familj. Jag tillhör honom."

Bryce berättade för mig att kyrkans rätta namn hjälper honom "minnas vem jag tjänar och vem jag försöker bli mer lik. Det påminner mig om att Frälsaren är den som ger dessa lärdomar och att de inte kommer från människor."

”Frälsarens namn har makt”

Haley, en heltidsmissionär, sa: ”Att använda Herrens kyrkas rätta namn ger större makt och myndighet när vi undervisar andra om hans återställda evangelium. När jag säger ’Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga’ så bekräftar och vittnar Herrens Ande att det här *är* Herrens kyrka som är återställd på jorden i dag. Jag *älskar* att använda det rätta namnet för jag bidrar också med mitt levande vittnesbörd till den sanningen!”

Och Nicola berättade: ”Om jag tidigare sa ’mormon’ så kom den där antydning av osäkerhet hos dem som inte delar vår tro. Man kunde nästan höra anstormningen av deras minnen av allt de någonsin hört om ’mormonerna’. Men nu finns det en frid, allt som oftast en acceptans. Frälsarens namn har kraft. Han för med sig frid. Mitt vittnesbörd om att evangeliet är sant har vuxit bara genom att jag uttalat kyrkans rätta namn. Jag känner Anden varje gång jag uttalar det. Ibland är det allt jag får chansen att säga om vår tro, men det är tillräckligt.”

Missuppfattningar uppkläras

Harold, en universitetsprofessor i USA, sa att det har hjälpt honom att klara upp missuppfattningar när han använder kyrkans fullständiga namn. Han berättade för mig att en elev som försökte summera ett samtal om religion sa: ”Jag antar att alla religioner är kristna, utom mormonerna.”

Harold, som såg ett gyllene tillfälle att klara upp den missuppfattningen, sa: ”Jag berättade för eleverna att ’mormon’ var ett öknamn som medlemmarna i kyrkan gavs på grund av vår tro på att Bibeln och Mormons bok är två forntida heliga skrifter som vittnar om Jesus Kristus.”

Mary öppnade sitt hjärta för mig och berättade hur kyrkans fullständiga namn har varit till välsignelse när hon har undervisat sina barn: "Mina barn känner mindre förvirring nu när jag lär dem att vi tillhör Jesu Kristi kyrka i dessa sista dagar, jämfört med när vi kallade oss själva 'mormoner'. De brukade bli förvirrade och fråga: 'Varför mormon? Betyder det att vi inte är kristna?' Jag känner att den här förändringen har hjälpt dem när de pratar med andra barn i skolan som inte är troende."

"Jag är missionär för Jesus Kristus"

President Nelson lovade att om vi använder kyrkans rätta namn ska vi "få Guds kunskap och kraft" till att sprida evangeliet. Teresa inspirerade mig med sin berättelse om vad som hände när en arbetskamrat frågade henne om kyrkan. Teresa

följde president Nelsons råd och började med att återge kyrkans fullständiga namn.

"Han blev intresserad av kyrkan", berättade hon för mig. "Han undersökte den i flera månader och sedan, som genom ett underverk, döptes han av min son, biskopen. Jag var så lycklig den dagen, och min familj också. Löftena är sanna."

Jordan sa att många människor fortfarande inte känner till kyrkans namn. "Genom att använda kyrkans fullständiga namn", sa han, "får jag chansen att förklara hur kyrkan fokuserar på Jesus Kristus och varför vi pratar om oss själva som sista dagars heliga".

När en man frågade Chloe om hon var "mormon-missionär" vittnade hon kraftfullt: "Nej, jag är missionär för Jesus Kristus." Chloe berättade för mig att mannen uttryckte en önskan att följa Frälsaren, så hon lärde honom att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga leds av Frälsaren. Sedan gav hon honom information om Frälsarens kyrka.

"Kalla kyrkan efter mitt namn"

När Frälsaren uppenbarade sin kyrkas namn för profeten Joseph Smith förkunnade han: "För så ska min kyrka kallas i de sista dagarna, ja, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga" (L&F 115:4). Och till nephiterna sa han: "Ni [ska] kalla kyrkan efter mitt namn", för "hur kan det vara min kyrka om den inte kallas efter mitt namn?" (3 Ne. 27:7, 8).

Jag vittnar tillsammans med en sista dagars helig vid namn Tommie om att när vi använder kyrkans fullständiga namn blir vi välsignade och vi blir till välsignelse för andra. Tommie berättade: "När jag berättar för andra om välsignelserna som kommer av att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i en tid då stridigheter och rädsla råder, inser jag att jag hjälper andra att få veta att det finns en tillflykt undan stormen hos Jesu Kristi lärjungar, som bryr sig om dem och som följer honom." ■

SLUTNOTER

1. Jag tackar äldste Gerrit W. Gong i de tolv apostlarnas kvorum för att han återgav dessa berättelser för mig.
2. Russell M. Nelson, "Kyrkans rätta namn", *Liahona*, nov. 2018, s. 89; se även "Öppna himlarna för att få hjälp", *Liahona*, maj 2020, s. 73.

Tempeltjänst

Templet är Herrens hus. Vi kan ta emot förrättningar och ingå förbund med honom i templet. Vi kan också utföra förrättningar för våra förfäder i templet.

Genom historien har Herren befallt sitt folk att bygga tempel. Tempel är heliga platser där vi kan känna Guds kärlek, ta emot förrättningar och ge honom löften. Kyrkan bygger tempel över hela världen så att fler och fler kan få dessa välsignelser.

Begåvningen

Medlemmar i kyrkan som lever rättfärdigt besöker templet för att ta emot förrättningar och ingå förbund med, eller avge löften till, Gud. En av förrättningarna vi tar emot i templet är begåvningen. Ordet *begåvning* betyder ”gåva”. Tempelbegåvningen är en gåva från Gud. Under den här förrättningen lär vi oss om vår himmelske Faders plan för vår frälsning och vi sluter förbund att hålla Guds bud. Om vi är trofasta mot de förbund vi sluter, välsignar Gud oss.

Familjer beseglas till varandra

En vigsel i templet kallas också en besegling. När ett par beseglas i templet och håller sina förbund, kommer de att vara gifta för evigt. Om de får barn, kommer dessa barn också att vara beseglade till dem. Föräldrar som beseglas efter att de har fått barn kan låta sina barn beseglas till dem. Om de lever rättfärdigt kommer de att vara en familj i evigheten.

FOTO AV BARRANQUILLA TEMPLE I COLOMBIA AV BRUNO LIMA; FOTO AV KVINNA FRAMFÖR OQUIRH MOUNTAINS TEMPLE, UTAH, USA AV NEXEO OCH MATTHEW REIER; FOTO AV PAR SOM PROMENERAR VID MANILA TEMPLE, FILIPPINERNA, AV CRISTINA SMITH; FOTO AV DÖPANDENINGEN I LUSSAGONS TEMPLE, PORTUGAL, AV LESLIE NILSSON; FOTO AV FAMILJ FRAMFÖR PHILADELPHIA TEMPLE, PENNSYLVANIA, USA, AV CODY BELL

Tempeltjänst för alla Guds barn

Vi släktforskar för att lära oss mer om våra förfäder. Vi utför sedan tempeltjänst för deras räkning. Vi utför för dem alla de förrättningar som de levande behöver: dop, konfirmation, ordination till prästadömet (för män), begåvning och besegling. De kan sedan välja om de vill ta emot dessa förrättningar. På det sättet kan alla Guds barn åtnjuta evangeliets välsignelser.

Välsignelser av tempeltjänst

Om vi håller de förbund vi ingår i templet så blir vi välsignade, beskyddade och stärkta. Vi har då prästadömet kraft med oss. Våra familjer kommer att vara tillsammans för evigt.

Templet är också en plats för frid och uppenbarelse. När vi utför tjänande i templet tar vi emot andlig vägledning och känner Guds kärlek. ■

Från skrifterna

Herrens folk är befallda att bygga tempel (se L&F 124:39).

Det arbete som utförs i templet inkluderar besegling av familjer (se L&F 138:47–48).

De förrättningar vi utför på jorden är bindande i himlen (se Matt. 16:19; L&F 132:46).

Också i det här numret

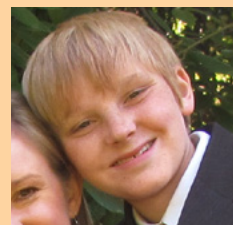
Vi hoppas att du har tyckt om att lära dig mer om tempeltjänst. Här är fler evangelieord från det här numret:

Stödverksamhet:

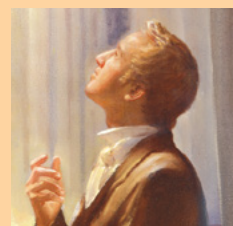
Att ombesörja andras behov på ett kristuslikt sätt för att hjälpa alla att känna sig älskade i kyrkan. (Se s. 18.)

Diakoner: Det första ämbetet i aronska prästadömet. En av diakonens synligaste plikter är att dela ut sakramentet. (Se s. 38.)

Uppenbarelse: när Gud kommunicerar med sina barn. Uppenbarelse kommer genom den Helige Anden, vanligtvis som en tanke eller känsla. (Se s. 30.)

Vad templet betyder för mig

Lisa Prebble

Att ha en aktuell tempelrekommendation hjälper mig se till att min entusiasm över att leva efter Jesu Kristi evangelium förblir aktuell.

Min man och jag bor i Tasmanien, ön och delstaten söder om Australiens fastland. Vårt "lokala" tempel är Melbourne tempel i Australien, ungefär 50 mil bort.

Vi hade förmånen att få besöka Melbourne tempel några dagar i november 2019. Föga anade vi att det skulle bli vår sista resa på länge. Före pandemin brukade jag och min man besöka templet allt mellan en till fyra gånger per år. För att ta oss dit tog flög vi eller tog färjan. Vissa år var detta svårt ekonomiskt, och då åkte vi inte lika ofta. Några av dessa resor var dagsturer, andra varade i några dagar.

Melbourne tempel, Australien.

Jag är förrättningsstjänare i templet, så de få dagarna som jag närvarade i templet var en dyrbar möjlighet att få återknyta till mitt ämbete, lära mig mer om min himmelske Faders plan, och att tjäna andra och se dem uppleva lycka och glädje i templet.

När templet och vår statsgräns stängde under covid-19-pandemin undrade jag hur jag skulle kunna behålla templet som en betydelsefull del av mitt liv. Jag kände mig stärkt av den Helige Anden som sa att även om templet var stängt så var jag inte avstängd från mina tempelförbunds välsignelser. Jag kände en ökad närhet till Herren, särskilt när jag fokuserade på att tjäna andra, vare sig det gällde min egen familj eller dem jag är stöd-syster åt.

Jag ägnade tid åt att i mitt sinne gå igenom de förbund jag ingått, de känslor jag upplevt i templet och den kunskap jag fått. I mitt sinne gick jag igenom orden i förrättningarna. Jag fortsatte att släktforska, lägga in namn och källor i FamilySearch och dela dessa namn

Broder och syster Prebble med sina barn och barnens makar vid Sydney tempel i Australien inför deras yngsta dotters besegling.

med templet. Jag ser fram emot att få se hur listan över delade namn börjar avverkas när templen öppnar igen.

För flera år sedan berättade en kär syster i vår församling för mig att eftersom en begåvnings-session tog omkring två timmar och eftersom hon bodde så långt ifrån templet, så hade hon bestämt sig för att ägna minst två timmar i veckan åt släktforskning. Hon ville visa Herren att hon var engagerad i tempeltjänst, även om det var svårt för henne att komma till templet. Hennes mål berörde mig verkligen, så jag satte samma mål för egen del.

Generalkonferenstalet från oktober 2020 som gavs av äldste Ronald A. Rasband i de tolv apostlarnas kvorum påminde mig om det här långvariga målet. Han sa: "Vi utför tempeltjänst när vi söker efter våra förfäder och skickar in deras namn för förrättningar. Medan våra tempel har varit stängda har vi fortfarande kunnat forska om vår släkt.

Med Guds Ande i våra hjärtan tar vi deras plats, som ställföreträdare, för att bli 'rekommenderade åt Herren'."¹

20-årsjubileet av invigningen av templet i Melbourne ägde rum 2020 och det förde med sig en flod av fina minnen av de välsignelser som vår familj har fått genom att besöka det och andra tempel sedan invigningen 2000. Templet har varit en grundval för vår familjs styrka och vittnesbörd. Tillsammans med våra fyra barn har vi besökt flera tempel på det australiska fastlandet för att se våra barn utföra dop, ta emot sina begåvningar och beseglas till sina makar.

Att ha en aktuell tempelrekommendation hjälper mig se till att min entusiasm över att leva efter Jesu Kristi evangelium förblir aktuell. Intervjuerna för att förnya min rekommendation har varit stunder av eftertanke. De har gett mig tillfälle att uttrycka mitt vittnesbörd. De har låtit mig stärka min övertygelse om att förbli sann och trofast mot den "mångfald välsignelser" (L&F 104:2) som Herren har lovat och som jag och min familj har tagit emot och stärkts av.

Att jag har en aktuell tempelrekommendation handlar om min tro, min hängivenhet till Jesu Kristi evangelium, min lycka, mitt hopp, min tacksamhet, min lydnad och min kärlek till min Frälsare Jesus Kristus och min himmelske Fader. ■

Författaren bor i Tasmanien, Australien.

SLUTNOT

1. Ronald A. Rasband, "Rekommenderad åt Herren", *Liahona*, nov. 2020, s. 25.

Att introducera templet för våra vänner

Myriam Vega

Jag kände en enorm glädje när två av mina vänner deltog i öppet hus för templet med mig.

När Montreals tempel i Quebec återinvigdes 2015 efter omfattande renoveringar, organiserades öppet hus av våra lokala ledare. Det var det perfekta tillfället att bjuda in vänner att komma och se templet.

Jag tänkte omedelbart på två goda vänner från college som redan hade frågat mig om kyrkan och min tro. Båda hade tidigare tackat ja till att vara med på ett sakramentsmöte under julen. Jag hade även bjudit in dem till mitt bröllop två år tidigare. Det hade gett mig tillfälle att förklara för dem varför de fick komma till mottagningen men inte till beseglingsceremonin i templet.¹

Ändå tvekade jag att bjuda in dem, trots att jag hade pratat med dem om kyrkan förut. Jag var rädd att hamna i en jobbig situation om de tackade nej. Slutligen tog jag mod till mig och frågade dem per telefon: "Skulle du vilja se platsen där jag gifte mig? Templet har öppnat för allmänheten med guidade turer. Om du är intresserad av det så kan vi gå tillsammans."

I båda fallen var svaret ett snabbt "Ja! Det skulle jag vilja."

En av mina vänner kom med sina två barn och den andra kom med sin man. Det var en oförglömlig upplevelse för mig. Jag kände en enorm glädje över att kunna dela min kärlek till templet med dem.

I sitt generalkonferenstal "Rekommenderad åt Herren" i oktober 2020 påminde äldste Ronald A. Rasband i de tolv apostlarnas kворum oss om att: "På utsidan av varje tempel i kyrkan står de passande orden: 'Helgat åt Herren.' Templet är Herrens hus och en tillflykt från världen. Hans Ande omsluter dem som dyrkar honom inom dess heliga väggar. Han fastställer normerna för att få träda in som hans gäster."²

Templet fungerar som en tillflykt undan världens ondska. När jag kommer ihåg det, så förstår jag varför de som inträder däri

Montreals tempel, Quebec, Kanada.

Syster och broder Vega framför templet på sin beseglingsdag.

måste leva liv som harmonierar med de Herrens lärdomar som finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Alla uppmanas faktiskt att uppleva glädjen i att ingå heliga förbund med Gud. Men för att kunna göra det måste vi uppfylla de kriterier som han har fastställt för att vi ska kunna få en rekommendation. Det är upp till var och en av oss att avgöra om vi vill följa hans lagar.

När vi förklarar skillnaden mellan ett tempel och ett möteshus för våra vänner, kan vi bara säga följande:

1. Templet är Guds hus. Det är en fridfull plats där trofasta medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga kan avge heliga löften till Gud om att de ska leva i harmoni med hans bud. Det är en plats där vi lär oss mer om vårt syfte i livet och där familjer kan beseglas till varandra för evigt. I templet kan vi utföra evangelieförrättningar – som dop – för de förfäder som inte fick möjligheten att ta emot dem när de levde.
2. Möteshus är välkomnande platser där medlemmar träffas på söndagar för att lära sig om vår himmelske Fader och Jesus Kristus och ta del av sakramentet. Under veckan använder vi möteshusen för sociala aktiviteter och idrottsaktiviteter. Besökare är alltid välkomna till våra möteshus, både på söndagar och under veckan.

Bara genom att bära våra vittnesbörd för våra vänner om vad templet betyder för oss kan vi hjälpa dem att känna Anden.

Den kommer att vittna för dem om den här platsens helighet.

Jag tänker på templet med stor respekt och tacksamhet. När jag besöker det känns det som att jag får ett större perspektiv på mitt liv. Jag kan ta ett steg bort från mina utmaningar och få en tydligare uppfattning om vad jag bör fokusera på varje dag. Jag känner mig närmare Gud och min Frälsare Jesus Kristus men också medlemmarna i min familj, både nuvarande och gångna.

Mina favoritbesök i templet är dem tillsammans med min man. Vår kärlek stärks och vi kommer ihåg de förbund vi ingick med vår Fader i himlen och med varandra när vi beseglades för tid och all evighet. ■

Författaren bor i Quebec i Kanada.

SLUTNOTER

1. För svar på denna och liknande frågor, gå till temples .ChurchofJesusChrist.org och se artikeln "Hur man berättar om templet" av Shanna Butler, *Liahona*, jan. 2006, s. 41–42.
2. Ronald A. Rasband, "Rekommenderad åt Herren", *Liahona*, nov. 2020, s. 23.

Tjänande i templet är till välsignelse för alla, levande och döda

Sibonelo Mncwabe

År 2018 satte jag som mål att få en tempelrekommendation. Året därpå beseglades jag och min fästmö i templet för all evighet.

När det annonserades om tempelbesök för min gren så deltog jag. Även om jag inte kunde komma in i templet än, promenerade jag ofta på tempelområdet. Jag bad till min himmelske Fader och uttryckte min innerliga önskan att en dag få inträda i templet. Några av de här besöken varade bara i tio minuter, men de gjorde ett djupt andligt intryck på mig.

En särskilt kall och regnig kväll kom jag fram sent till templet. Trots att området var stängt lät templets vakt mig tillbringa en stund där. Jag hade med mig ett exemplar av templets invigningsbön. Jag kände att jag skulle läsa den.

När jag läste följande ord fylldes jag av känslor: "Vill du viska frid till ditt folk genom din Andes kraft när de kommer hit med

tyngda hjärtan för att söka vägledning i sin förvirring. Vill du trösta och stödja dem när de kommer hit i sorgens stunder. Vill du ge dem mod, vägledning och tro, när de samlas som till en tillflykt, undan världens larm. Vill du försäkra dem om att du finns och är gudomlig och att din uppståndne Son finns och är gudomlig."¹

Jag visste då att mina besök till tempelområdet betydde något för Herren, trots att jag inte var inne i templet.

Mitt mål att närvara i templet

Min önskan att besöka templet väcktes en morgon i december 2018. Jag satt i sängen och läste ett generalkonferenstal från april 1999 av äldste Richard G. Scott (1928–2015) i de tolv apostlarnas kvorum. Han talade om vikten av att vara värdig att inträda i templet. Han sa att templet "är en plats där det finns frid, avskildhet och inspiration. Regelbunden närvaro kommer att berika ditt liv med ett ännu större syfte." Han fortsatte med följande slående ord: "Åk till templet. Du vet att det är rätt sak att göra. Gör det nu."²

Jag markerade det här stycket, tittade i stavskalendern för 2019 och såg att min gren skulle besöka Johannesburgs tempel varannan fredag. Jag satte målet att

Johannesburgs tempel, Sydafrika.

Syster och broder Mcnwabe (mitten) på sin beseglingsdag, med släktingar.

besöka tempelområdet åtminstone en gång per månad, antingen med min gren eller på egen hand, även om jag inte hade en tempelrekommendation.

Värdig att inträda

Tidigt i januari talade jag med min grens president om att få en rekommendation och så småningom få inträda i templet. Jag var ivrig att uppnå det här målet.

I augusti fick jag en begränsad rekommendation och kunde besöka dopavdelningen med ungdomarna i min gren. Jag döptes för mina två morbröder och min morfar. Jag började också gå den tempelförberedande kursen i väntan på att få min begåvning. Fram till dess fortsatte jag att besöka templet och delta i dopsessioner.

Slutligen, den 2 november 2019 trädde jag in i templet med min fästmö och vi gick ut därifrån som man och hustru, beseglade till varandra för tid och evighet. Ord kan inte

uttrycka den ande som rådde vid detta storslagna tillfälle. Min hustru och jag fortsatte att besöka templet. Vi fick många dyrbara och heliga upplevelser tills templet stängde 2020 över hela världen på grund av covid-19.

Templet är till för alla

Min mors syster är inte medlem i kyrkan, men hon kom till templet när vi beseglades. Efteråt berättade hon om en upplevelse hon hade fått efter sitt besök på tempelområdet. Hon drömde att hon var vid templet igen för vår besegling, men den här gången var alla familjemedlemmar (inklusive dem jag hade utfört dop för) där med oss. "Din mor var också där", sa hon, "men hon sa hela tiden: 'Jag kan inte se min son. Varför kan jag inte se min son?'"

Jag grät när jag hörde det här, och jag visste varför min mor inte kunde se mig. Hon hade dött 2002 och jag hade skjutit upp att låta utföra förrättningarna för henne i templet. Jag beslutade mig för att göra det så snart som möjligt. Jag fick snart förmånen att förrätta hennes dop och uttala hennes fullständiga namn när jag döpte den unga kvinna som var ställföreträdare för min mor.

Jag har ett starkt vittnesbörd om att templet är Guds hus. Vi får tillgång till hans kraft när vi är där. Jag vet även att templet erbjuder välsignelser till alla Guds barn, vare sig de är levande eller döda. ■

Författaren bor i Gauteng i Sydafrika.

SLUTNOTER

1. Gordon B. Hinckley, invigningsbön för Johannesburgs tempel, Sydafrika, 24 aug. 1985, ChurchofJesusChrist.org.
2. Se Richard G. Scott, "Ta emot templets välsignelser", *Liahona*, juli 1999, s. 30.

För få veta mer om hur man förbereder sig för att besöka templet, gå till **temples**.
ChurchofJesusChrist.org.

Stödverksamhet genom att skapa samhörighet

Det är inte ovanligt att vi befinner oss i en grupp men känner att vi inte hör hemma där. När det här händer i kyrkan så kan det vara särskilt jobbigt för någon som kanske har det kämpigt.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) sa att alla som går med i kyrkan behöver en vän.¹ Stödbröder och stödsysstrar har chansen att se till att varje medlem vet att han eller hon har en vän i församlingen eller grenen.

Det här är särskilt viktigt för alla som känner att de inte är som ”alla andra”. De som känner att de inte passar in kan vara de som är nya medlemmar, nyinflyttade, ensamstående, barnlösa, unga, gamla, mindre aktiva, tysta eller som har det svårt på något sätt. De kan även vara de som ser, låter, tänker, klär sig eller beter sig annorlunda än andra

i gruppen. Med andra ord kan vem som helst av oss ibland känna att vi inte hör hemma.

Alissia, en kvinna som har kämpat med att passa in på grund av sin ras, säger: ”Det kan vara jobbigt att vara annorlunda, och det är svårt att beskriva hur det är för någon som inte har upplevt det.” Men hon säger också: ”Jag har känt mig sedd och inkluderad genom enkla, vänliga handlingar och omtanke. Jag känner mig inkluderad när människor anstränger sig för att ha en riktig konversation med mig, tar sig tid för mig eller ber mig tillbringa tid med dem. Det känns så bra när människor *visar* att de *vill* vara i ens närhet.”²

Förslag på hur man skapar sanhörighet

Vad kan stödsysstrar och stödbröder göra för att hjälpa andra att känna samhörighet?

1. **Var lyhörd.** Vi känner samhörighet när vi vet att vi blir sedda och hörda som vi är, med brister och allt. Vi behöver inte lösa någons problem – det kan vi oftast inte. Men vi kan lyssna med medkänsla och nyfikenhet, upprepa det vi hör för att se till att vi förstår, och fråga vad mer de tänker på. Det här är samhörighetsförmågor som vi kan öva oss på personligen och visa andra.
2. **Be för dem.** Vi kan känna oss manade att be för dem. Vi kanske också känner oss manade att fråga om vi får be *med* dem eller fråga vad vi kan be om å deras vägnar.
3. **Bjud in, presentera och inkludera.** Bjud in dem till församlingsaktiviteter, tjänandeprojekt, sociala evenemang eller informella gruppaktiviteter. Ta med dem om du kan, presentera dem för andra och inkludera dem i samtal genom att

ställa frågor till dem som gör att de blir delaktiga. Hjälp dem som är nyinflyttade att lära känna andra nyinflyttade, för de kanske också söker efter vänner.

4. **Utvärdera.** Ställ en direkt fråga om hur mycket samhörighet de känner med församlingen. Vilka är deras vänner? Vilka skulle kunna bli det? Fråga om deras intressen, hobbyer, barn och bekymmer så att du kan uppmärksamma möjligheter att para ihop dem med andra som har liknande intressen eller som kan behöva deras förmågor.
5. **Påpeka styrkor.** Vi känner samhörighet när vi vet att vi har något att bidra med. Påpeka saker du ser att de gör bra. Fråga vad någon som de känner väl skulle säga att deras styrkor är. Om de inte vet det, be dem fråga. Sök efter sätt varpå deras styrkor kan stärka andra.
6. **Rådgör med ledare.** När det är lämpligt låter du församlingsledare veta vad dessa personers styrkor och behov är så att ledarna har den information de behöver när de söker inspiration för meningsfulla uppgifter och ämbeten.
7. **Hjälp dem känna kraft.** Hjälp dem att uppskatta de förmågor de har genom att ställa frågor som dessa: När du tidigare har behövt nya vänner, vad har du gjort då? Om du skulle vilja fördjupa en vänskap med någon, vad skulle du då göra? Vad har du försökt hittills för att knyta band till andra? Vad mer kan du pröva? ■

SLUTNOTER

1. Se Gordon B. Hinckley, "Unga män och nyomvända", *Nordstjärnan*, juli 1997, s. 47.
2. Alissia H., "Vi är bättre tillsammans" (digital artikel), *Liahona*, sep. 2021.

ÖVRIGA RESURSER

Lär dig mer genom att läsa följande:

- "9 sätt att göra stor skillnad" (digital artikel), *Liahona*, okt. 2021 (hittas i Evangeliebiblioteket på nätet eller i mobilappen).
- "Inkludera alla", *Liahona*, jan. 2021, s. 32–33.
- "Vi kan bättra oss: Välkomna andra in i fällan", *Liahona*, sep. 2017, s. 22–27.

Att förstå och inkludera våra HBTQ-bröder och -systrar

*Vi kan alla hjälpa till med att ena våra församlingar
och samhällen.*

Ryan J. Wessel

Under de första månaderna efter att jag kallats till biskop blev jag överraskad när tre separata föräldrapar i min församling besökte mig i enrum för att nämna att de hade ett barn som identifierade sig som gay eller transperson. I vart och ett av fallen uttryckte föräldrarna en uppriktig kärlek till sitt barn samt olika grader av oro över att deras barn inte skulle passa in i församlingsgemenskapen.

Så småningom berättade även andra familjer liknande saker för mig och jag insåg att trots att jag inte var särskilt välbekant med sådana här upplevelser, så hade jag som biskop förmånen att hjälpa *alla* mina församlingsmedlemmar att bygga upp en mer enig gemenskap, oavsett vad de genomgick.

Jag insåg snabbt att jag för att bli en bättre biskop behövde vara villig att försöka förstå de upplevelser som medlemmar som identifierade sig som HBTQ samt deras familjer hade. Så genom uppriktiga och öppna samtal, genom att pröva mig fram, studera mycket och förtrösta på Herren för att få förståelse, lärde jag mig mycket om hur jag kunde ge bättre stöd till medlemmar i dessa omständigheter i deras strävan att komma till Kristus.

Mina ögon öppnades för behovet av enighet och förståelse, och jag lärde mig några saker som hjälpte mig som biskop att ange en mer inkluderande ton gällande alla våra HBTQ-bröder och -systrar. Jag hoppas att ledare och andra som läser vad jag har lärt mig finner några bra förslag som kan vara till hjälp i deras egna situationer.

Lärdom 1: Följ de levande apostlarna

Jag lärde mig snart vikten av att bekanta mig med den allra senaste undervisningen från apostlarna i ämnet.

En vacker sanning om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är att vi leds av *levande* apostlar och profeter (se L&F 1:30). Och för mig antyder ordet *levande* att vi får vägledning i vår tid för hur evangeliet tillämpas på vår tids *behov*. Om vi därför förlitar oss endast på de ord som sagts i det förflutna så missar vi den vackra och viktiga vägledning som Herren ger oss genom våra nuvarande profeter.

En resurs som hjälpte mig gå igenom nuvarande undervisning från apostlarna var avdelningen Hjälp i livet på kyrkans hemsida, särskilt sidorna med rubriken ”Dragning till samma kön” och ”Transpersoner”. Några citat som jag särskilt lade märke till var bland annat följande:

- Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: ”Den mångfald som finns i kyrkan nu kanske bara är början. Uppriktigt sagt tror jag att vi kommer att se större och större mångfald. ... Det faktum att människor kan tillföra olika gåvor och

perspektiv, och den stora variationen i erfarenhet, bakgrund och svårigheter som människor ställs inför visar oss vad som verkligen är viktigt i Kristi evangelium. Och att mycket av det övriga, som vi kanske med tiden har lagt oss till med och som är mer kulturellt än doktrinärt, kan försvinna och vi verkligen kan lära oss vara att lärjungar”¹

- Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum har bett oss att ”stå i främsta ledet vad gäller att uttrycka kärlek, hysa medkänsla och räcka ut en hand. Låt oss se till att familjer inte utestängs eller visar bristande respekt för dem som väljer en annan livsstil på grund av sina känslor för det egna könet.”²

För att uppmuntra min församling att studera apostlarnas senaste undervisning i det här ämnet ägnade vi vår gemensamma femte söndagslektion åt att diskutera hur vi skulle kunna följa riktlinjerna bättre. Den lektionen visade sig bli en verkligt nyttig, stark och uppbygglig upplevelse.

Hitta fler resurser under avdelningen Hjälp i livet på JesuKristiKyrka.org.

"När man har öppnat sitt hjärta för andra människor, ser man att vi alla hör ihop" – president Jean B. Bingham

Lärdom 2: Välj tro framför rädsla

Det som är obekant kan vara skrämmande. Som ny biskop var det skrämmande att försöka hjälpa en medlem i min församling som identifierade sig som gay och behövde andligt stöd. Det var svårt att leda diskussioner om det här ämnet och att ge råd till föräldrar vars ungdomar brottades med sin identitet.

En våg av oroliga tankar brukade svepa över mig:

"Tänk om jag säger fel sak?"

"Tänk om jag låter alltför konservativ eller för extrem?"

"Vet jag ens tillräckligt för att kunna hjälpa till?"

Medan jag en dag begrundade min rädsla drogs mina tankar mot att studera skriftställen som nämnde rädsla. Jag kände frid när jag läste: "Fullkomlig kärlek driver ut all fruktan" (Moro. 8:16) och att "det finns ingen rädsla i kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan" (1 Joh. 4:18).

Dessa sanningar hjälpte mig minnas att om jag handlade i uppriktig kärlek så kunde jag vara säker på att få vägledning och hjälp från Herren.

Jag kan vittna om att när jag var tillräckligt villig och ödmjuk att följa Andens maningar, även när jag kände mig otillräcklig

i främmande situationer, så erfor jag löftet att Gud kommer att "göra så att det svaga blir starkt" (Eth. 12:27).

Lärdom 3: Använd enkla metoder – för ledare

Genom att söka råd i trosbaserade resurser gällande det här ämnet upptäckte jag några praktiska tips som har haft ett positivt inflytande på min förmåga som biskop att bygga en inkluderande gemenskap. Med förtröstan på Anden kanske du vill anpassa några av följande förslag efter de behov som finns i din församling:

- Vänd dig till personer som är insatta i HBTQ-frågor så att de kan hjälpa dig lära dig om och förstå deras perspektiv. Det kan handla om din stavspresident, ditt församlingsråd, övriga biskopar i ditt område, betrodda vänner och medlemmar i din församling som identifierar sig som HBTQ samt deras familjer. Kyrkans webbsida "Same-Sex Attraction" (ChurchofJesusChrist.org/topics/gay) kan också ge vägledning. Det finns så mycket hjälp omkring oss och ingen av oss fullgör våra ämbeten ensamma.

- Bär ditt ödmjuka vittnesbörd och var heller inte rädd för att fråga om saker du inte riktigt förstår. Vi ger stöd även genom att vara villiga att lyssna och lära oss.
- Var inte rädd för att be om ursäkt om du har sagt eller gjort något som är sårande, även om det var oavsiktligt. Ömsesidig öppenhet bygger tillit.
- Om en vän eller församlingsmedlem uttrycker sig på ett ohjälpsamt eller sårande sätt om HBTQ-personer bör du fundera på hur du bäst kan bemöta det. De här kommentarerna grundar sig för det mesta i oerfarenhet och är inte avsedda att vara respektlösa. Det kan vara bra att ge privat vägledning.
- Var noga med att ditt språk gällande *alla* Guds barn står i harmoni med dina förbund och ditt ämbete, oavsett vem du talar med.
- När församlingsmedlemmar berättar om sina upplevelser så är det djupt personligt. Dela inte deras privata information utan deras tillstånd.
- Kom ihåg att vad någon känner och hur denne väljer att hantera de känslorna inte är samma sak. Som det står i en evangelieämnesuppsats: "Kyrkan skiljer mellan dragning till personer av samma kön och homosexuella handlingar. Människor som upplever dragning till personer av samma kön eller identifierar sig som gay, lesbiska eller bisexuella kan ingå och hålla förbund med Gud samt delta i kyrkan fullständigt och värdigt. Att identifiera sig som gay, lesbisk eller bisexuell eller uppleva dragning till samma kön är ingen synd och hindrar en inte att delta i kyrkan, inneha ämbeten eller besöka templet."³
- Var noga med att inte begränsa medlemmarnas möjligheter att bidra om de identifierar sig som gay eller

transperson. Dina församlingsmedlemmar har alla unika erfarenheter och synvinklar som kan vara till nytta för din församling. Som äldste Christofferson också sa: "För personer som håller fast vid normen för kyskheter – ... även om de känner dragning till personer av samma kön – finns det verkligen ingen anledning till att de inte kan vara fullt delaktiga, att de inte kan vara medlemmar i kyrkan fullt ut, ha ämbeten, hålla tal, besöka templet och tjäna där, och åtnjuta alla andra möjligheter och välsignelser som tillgängliggörs genom medlemskap i kyrkan."⁴

Fortsätta lära och älska

Under tiden som gått sedan jag kallades till biskop har jag fått en stark tro på att var och en av våra bröder och systrar har något vackert och unikt att bidra med i Jesu Kristi evangelium, våra samhällen och våra enskilda liv. Och oavsett vilken roll i församlingen vi har, så är det ett välsignat ansvar och en förmån att få bygga upp en mer enad gemenskap genom att försöka älska, förstå och stödja varje andlig broder och syster på ett bättre sätt.

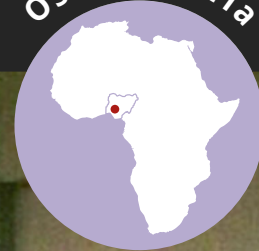
Som president Jean B. Bingham, Hjälpföreningens generalpresident vittnade om: "Om man har ett öppet sinne och ett öppet hjärta så får man reda på en massa fantastiska saker om människor som man nog aldrig hade kunnat vänta sig. När man har upplevt, när man har sett, när man har öppnat sitt hjärta för andra människor, ser man att vi alla hör ihop."⁵ ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOTER

1. D. Todd Christofferson, i "Dragning till samma kön", Hjälp i livet, JesuKristiKyrka.org.
2. Quentin L. Cook, i "Dragning till samma kön", Hjälp i livet, JesuKristiKyrka.org.
3. Gospel Topics, "Same-Sex Attraction", topics.ChurchofJesusChrist.org; se även *Allmän handbok: Tjäna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, 38.6.15, JesuKristiKyrka.org.
4. D. Todd Christofferson, i "Dragning till samma kön", Hjälp i livet, JesuKristiKyrka.org.
5. Jean B. Bingham, i "Dragning till samma kön", Hjälp i livet, JesuKristiKyrka.org.

Jag litade på att Gud skulle höra oss

Chioma C. Duru

Eftersom vi hade kallat oss själva "mormoner" och "LDS" så kände inte människor igen kyrkans fullständiga namn. Jag bestämde mig för att be om att vi medlemmar i kyrkan skulle inse vårt misstag.

När jag tänkte på det här kom jag att tänka på profeten. "Bara profeten kan ta itu med den här frågan", sa jag till min kamrat. "Han är den ende som kan rätta till det här på ett världsomfattande sätt." Jag litade på att Gud skulle besvara våra böner.

För att läsa mer av Chiomas berättelse går du till det här numret i Evangeliebiblioteket eller använder QR-koden:

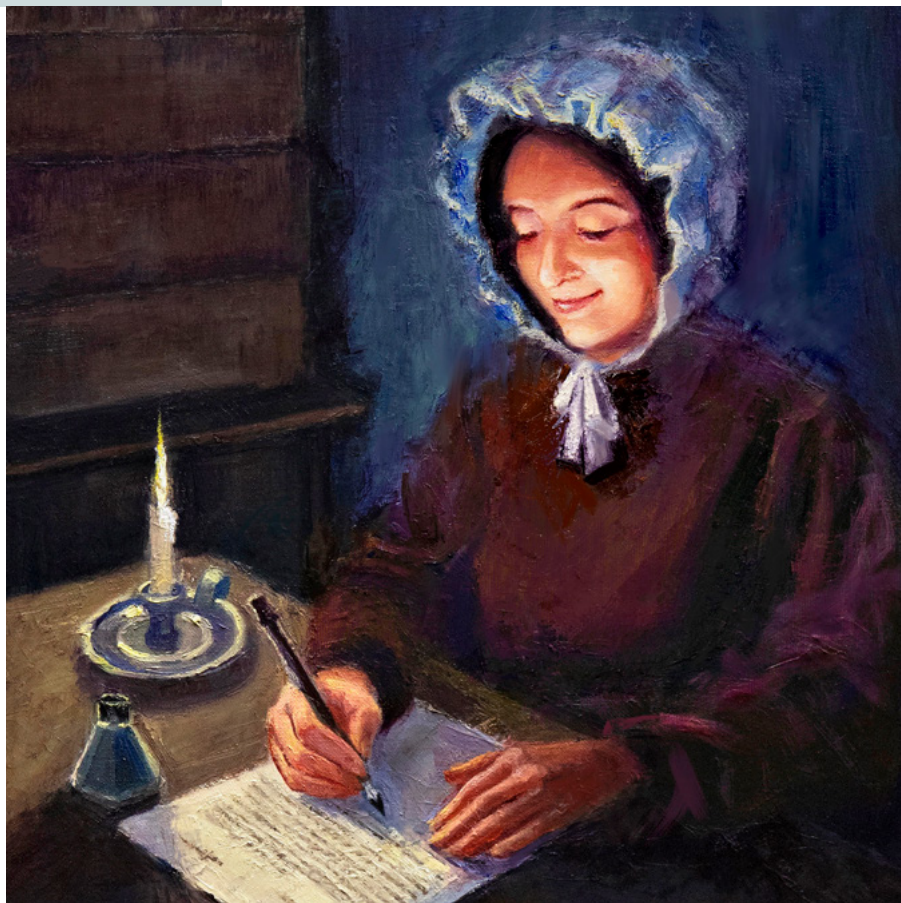

En underbar lära

Spencer W. McBride

Kyrkans historiska avdelning

Må vi alla känna den glädje som Vilate Kimball kände när hon fick veta att hon kunde bli döpt för sina förfäder.

I oktober 1840 skrev den 34-åriga Vilate Kimball ett brev till sin man, äldste Heber C. Kimball i de tolv apostlarnas kворum. "President [Joseph] Smith har öppnat ett nytt och underbart ämne ... vilket har åstadkommit något av en väckelse i kyrkan", skrev Vilate till Heber, som tjänade sin andra mission i Storbritannien. Ämnet för Joseph Smiths undervisning vid det här tillfället var dop för dem som inte hade fått den möjligheten under sin livstid.

"Joseph har tagit emot en mer fullständig förklaring till det genom uppenbarelse", berättade hon. "Det är denna kyrkas förmån att låta döpa sig för alla sina släktingar som dött innan detta evangelium återställdes." Vilate lovprisade uppenbarelsen,

för genom att utföra dessa ställföreträdande dop för avlidna familjemedlemmar, "verkar vi som ställföreträdare för dem och ger dem privilegiet att komma fram i den första uppståndelsen".

Familjen Kimball hade flyttat från New York för att vara med de heliga i Kirtland i Ohio och sedan flyttat till Far West i Missouri. Bara ett år senare, 1839, tvingades de fly från Missouri tillsammans med tusentals andra sista dagars heliga för att undkomma de våldsamma pöbelhoparnas förföljelse. De skapade sig ett hem i Nauvoo, hundratals kilometer från sin resas början.

Även om deras ankomst till Nauvoo hade skett under prövande omständigheter så var Vilates brev

till sin man i oktober 1840 fyllt av iver. "Jag vill döpas för min mor", utropade hon. "Jag tänkte att jag skulle vänta tills du kommer hem, men den senaste gången Joseph talade om ämnet rådde han alla att sätta fart och befria sina vänner från fångenskap så fort som möjligt. ... Sålunda ser du att det finns en möjlighet för alla. Är inte detta en underbar lära?"

Vilate var en av de första kvinnorna som lät döpa sig för de döda i Nauvoo. ■

Citaten kommer från Vilate Kimballs brev till Heber C. Kimball, 11 oktober 1840, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City; stavning och interpunktion moderniserad.

Läran och förbunden 110

”När vi förbereder oss för att möta Gud kan vi förstå vilka våra gudagivna ansvar är genom att minnas vilka heliga nycklar som återställdes i Kirtlands tempel.”¹

– Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum

Varför uppenbarade sig Mose, Elias och Elia i Kirtlands tempel?

Vad är prästadömsnycklar?

Prästadöms nycklar är den myndighet som Gud har gett prästadömsledare att leda och styra användandet av hans prästadöme på jorden.²

MOSE

Ledde israeliterna ur fångenskapen i Egypten

ELIAS

”Levde tydligen under Abrahams dagar”⁵

ELIA

Var profet i nordriktet Israel, omkring 900 f.Kr.

DISKUSSION

Vilka välsignelser har ni fått tack vare prästadömet?

Vad kan ni göra för att delta i detta ”gudagivna” verk?

SLUTNOTER

1. Quentin L. Cook, ”Att bereda sig för att möta Gud” *Liahona*, maj 2018, s. 114.
2. Se *Allmän handbok: Tjåna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, 3.4.1, JesuKristiKyrka.org.
3. Dallin H. Oaks, ”Prästadöms nycklar och myndighet”, *Liahona*, maj 2014, s. 50.
4. Russell M. Nelson, ”Israels hopp” (världsomfattande andakt för ungdomar, 3 juni 2018), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.
5. Se HFS, ”Elias (Elia)”, skrifterna JesuKristiKyrka.org.
6. Russell M. Nelson, ”Förbund”, *Liahona*, nov. 2011, s. 87.
7. Gary E. Stevenson, ”Var är prästadöms nycklar och myndighet?” *Liahona*, maj 2016, s. 31.

President Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet lärde: "Alla prästadöms nycklar [innehas] av Herren Jesus Kristus, vars prästadöme det är. Han är den som bestämmer vilka nycklar som delegeras till dödliga och hur dessa nycklar ska användas."³ Kyrkans president har myndighet från Herren att använda alla de prästadömsnycklar som behövs för att kyrkan ska fungera (se L&F 132:7).

Prästadöms nycklar och myndighet

Den 3 april 1836 sände Herren Gamla testamentets prästadömsbärare Mose, Elias och Elia till Joseph Smith och Oliver Cowdery för att överlämna följande till dem:

Nycklarna till Israels insamling

"Israels insamling från jordens fyra hörn" (L&F 110:11)

"När vi talar om insamlingen, säger vi helt enkelt den här enkla fundamentala sanningen: Alla vår himmelske Faders barn, på båda sidorna av slöjan, förtjänar att få höra budskapet om Jesu Kristi återställda evangelium."⁴

– President Russell M. Nelson

Abrahams evangeliums tidsutdelning

"I oss och vår avkomma skulle alla släktled efter oss bli välsignade" (L&F 110:12)

"Med den förnyelsen [av Abrahams förbund] har vi, liksom de i gamla tider, fått det heliga prästadömet och det eviga evangeliet. Vi har rätten att ta emot evangeliets fullhet, åtnjuta prästadöms välsignelser och kvalificera oss för Guds största välsignelse – evigt liv."⁶

– President Russell M. Nelson

Nycklarna till beseglingsmakten

"Vända fädernas hjärtan till barnen och barnens till fäderna" (L&F 110:15)

"Beseglingsnycklar, som återställdes av Gamla testamentets profet Elia, möjliggör förrättningar som utförs i heliga tempel. Förrättningar som utförs i dessa tempel gör det möjligt för enskilda personer och familjer att återvända till våra himmelska föräldrar."⁷

– äldste Gary E. Stevenson i de tolv apostlarnas kворum

Läran och förbunden 121

Hur drar vi nytta av himlens krafter?

Läran och förbunden 121:36 lär vi oss att "himlens krafter inte kan kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer." Vers 40 och 41 ger några exempel på rättfärdiga principer. Om vi lär oss leva efter dessa principer hjälper det oss att föra in himlens krafter i varje del av våra liv.

FÖRA IN FRÄLSARENS KRAFT I VÅRA LIV

"När Frälsaren vet att du verkligen vill nå fram till honom – när han känner att ditt hjärtas största önskan är att föra in hans kraft i ditt liv – blir du ledd av den Helige Anden till att veta exakt vad du bör göra."

President Russell M. Nelson, president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, "Föra in Jesu Kristi kraft i våra liv", *Liahona*, maj 2017, s. 42.

SLUTNOTER

1. Se David A. Bednar, "Mild och ödmjuk i hjärtat", *Liahona*, maj 2018, s. 32.
2. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 118, 127.

Vad innebär det att vara långmodig?

En definition av *långmodighet* är att ha förmågan att fortsätta ge kärlek, även när vi kanske känner oss ensamma, sårade eller frustrerade. Känner du till andra som visar exempel på långmodighet? Hur kan du följa deras exempel?

Hur kan jag visa ödmjukhet?

En del av att vara ödmjuk består i att man uppmärksammar andras framgångar.¹ Finns det någon i ditt liv som du uppriktigt kan gratulera eller berömma?

Visar jag kärlek på ett uppriktigt sätt?

Gudomlig kärlek är genuin. Hur kan du utveckla en mer genuin kärlek till människorna omkring dig? Kapitel 6 i *Predika mitt evangelium* undervisar om hur man kan utveckla kristuslika egenskaper och räknar upp flera skriftställen om kärlek som du kan studera.²

Läran och förbunden 124

Läran och förbunden 124:15 sa Herren att han älskade Hyrum Smith "på grund av hans hjärtas redbarhet". Fundera på hur du kan visa redbarhet i följande områden i ditt liv:

Du förtjänar redbarhet!

President Nelsons uppmuntran till oss lyder: "Din dyrbara identitet förtjänar din dyrbara redbarhet! Värna den som den oskattbara gåva den är."⁴

Andlig redbarhet

Det här omfattar att förbli sann gentemot dina tidigare andliga upplevelser och inte förneka dem.

"Vårt sökande efter ljus förbättras genom vår villighet att känna igen det när det lyser i våra liv."³

Vilka andliga upplevelser har du haft som du inte kan förneka?

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, "Integrity of Heart" (andakt vid Brigham Young University, 23 feb. 1993), s. 4, speeches.byu.edu.
2. Russell M Nelson, "Integrity of Heart", s. 3.
3. Vern P. Stanfill, "Välj ljuset", *Liahona*, nov. 2015, s. 57.
4. Russell M Nelson, "Integrity of Heart", s. 7.

Redbarhet i yrkeslivet

Det här omfattar att göra sitt bästa på jobbet eller i skolan och att inte ta åt sig äran för andras arbete.

President Russell M. Nelson ställer frågan: "Om du är anställd för att utföra ett arbete, är du helt lojal mot din arbetsgivare? Eller tillåter du dig själv att inte vara helt lojal?"¹

Vad innebär det att visa redbarhet?

Redbarhet i umgänget med andra

Det här omfattar att stå till svars för sina misstag och göra det man har lovat andra att göra.

"Redbarhet betryggar kärlek i familjen, och kärlek berikar och sätter guldkant på familjelivet – nu och i evigheten."²
Håller du dina löften till andra?

Äldste Jeremy R. Jaggi
i de sjuttios
kvorum

*Det jag lärde mig
om templet som
ung missionär
har jag haft
glädje av ända
sedan dess.*

HERREN UPPENBARAR SIG / TEMPLET I KIRTLAND, AV DEL PARSON

Kirtlands tempel

– en plats för helighet

Många missionärer öppnar sin missionskallelse omgivna av släkt och vänner. Jag öppnade min alldeles ensam på en potatisåker. Jag studerade på Ricks College (som senare blev Brigham Young University–Idaho). Vi hade inte sociala medier eller internet på den tiden och jag var långt borta från min familj. Så jag gick ut på åkern, bad en bön och öppnade brevet.

”Du har kallats att verka i Ohiomissionen Cleveland”, stod det. Jag tyckte att det var extra speciellt att Kirtland var en del av missionen, men jag förstod inte betydelsen av det då.

Välkommen till Ohio

Mitt första område var i Ashtabulas församling, i Kirtlands stav. På vägen till mitt första område stannade jag och min kamrat äldste Shawn Patrick Murphy till vid Newel K. Whitneys butik i Kirtland. I dag finns ett stort besökscenter där, men då var det en liten plats. Jag kommer ihåg att jag gick uppför trappan till rummet ovanför butiken, platsen för Joseph Smiths profetskola. Jag kände inte till mycket om platsens historia, men jag kände ändå något speciellt när vi kom in i det enkla rummet med dess enkla träbänkar.

Föreståndaren för centret var en tidigare missionspresident, president Brewer. När han talade om den här platsen där bröderna studerade och lärde sig tillsammans kände jag Anden innerligt. Jag började se att Kirtland hade spelat en avgörande roll i kyrkans historia.

En förberedelsens plats

I början av 1830-talet fastställdes Independence i Missouri som platsen för Nya Jerusalem. De heliga hade börjat bosätta sig där. Men de tvingades sedan därifrån på grund av meningsskiljaktigheter med andra invånare i Missouri och motstånd mot de heligas trosuppfattningar. År 1834 organiserade Joseph en grupp med omkring 230 män, kvinnor och barn som senare blev känd som Sions läger. De skulle färdas från Ohio till Missouri för att hjälpa de heliga att få tillbaka

mark som de hade köpt på laglig väg. Den 145 mil långa resan ledde inte till framgång med att återfå marken, men den skapade förutsättningar som hjälpte till att förbereda framtida presidenter för kyrkan, Brigham Young och Wilford Woodruff och andra ledare, både apostlar och sjuttio.

Det var inte endast förberedelsen av ledare som var viktig – den helgande effekten av Sions läger förberedde ett folk som var villigt att offra för att bygga ett tempel.

I Kirtland tog profeten emot uppenbarelse på uppenbarelse om kyrkans organisation, allt som förberedelse för det som skulle bli kronan på verket – byggandet av templet.¹ Och uppoffringar medförde bokstavligen himlens välsignelser.² De heliga var så fattiga att de knappt hade råd med livets nödtorft. Ändå helgade de sin tid, sina talanger och ägodelar – just det förbund vi ingår i templet i dag – åt att bygga Herrens hus.

Templets anda

I dag ägs och underhålls Kirtlands tempel av en annan kyrka – the Community of Christ. När en guide från den kyrkan ledde oss genom byggnaden kände jag Anden när han citerade ur dagböcker från de personer som hade bevittnat fantastiska händelser vid templets invigning. Dessa händelser inkluderade att de såg änglar och att templet tycktes lysa som om det stod i brand.³ Anden bekräftade för mig att det här verkligen hade varit ett Guds hus.

Jag tjänade i Ashtabulas församling i sju månader. Nästan varje förberedelsedag tog vi dem vi undervisade till Newel K. Whitneys butik och pratade om Kirtlands tempel. Många gånger återgav vi den inspirerande redogörelsen för när Kristus uppenbarade sig i templet:

”Hans ögon var som en eldslåga, håret på hans huvud var vitt som ren snö, hans ansikte lyste klarare än solen, och hans röst var som ljudet av väldiga vattens brus, ja, Jehovas röst, som sa:

’Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är den som blev dödad. Jag är er förespråkare inför Fadern’” (L&F 110:3–4).

Förutom Frälsaren besökte också andra templet – Mose, Elias och Elia. De överlämnade nycklar för Israels insamling, Abrahams evangeliums tidsutdelning och tempeltjänst och släktforskning till Joseph. (Se L&F 110:10–16.)

Offer och välsignelser

Eftersom dessa besök är så betydelsefulla tror jag att vi ibland förbiser hur viktiga de andra händelserna som inträffade då var. I invigningsbönen tilltalade Joseph Smith Herren, Israels Gud, ”som håller förbund och visar barmhärtighet”, och vädjade till Herren att ”godta invigningen av detta hus åt dig, detta våra händers verk som vi har byggt till ditt namn” (L&F 109:1, 78).

Genom att uppenbara sig som svar på den bönen, visade Jesus Kristus, som Gud Faderns språkrör, att han accepterade sitt

hus, de förrättningar som skulle utföras där och de förbund som skulle ingås där. Den acceptansen har givits till alla tempel som har invigts sedan dess, och de förbund som har ingåtts samt de förrättningar som har utförts i dessa tempel.

I invigningsbönen bad Joseph också Herren att särskilt välsigna dem som tjänade i presidentskap, samt deras familjer. I dag ges dessa välsignelser till hjälpföreningspresidenter, kvorumpresidenter, Unga kvinnors presidenter, stavspresidenter, missionspresidenter och så vidare. (Se L&F 109:71.) Sedan bad Joseph Herren: "Kom ihåg hela din kyrka, o Herre, med alla dess familjer ... så att din kyrka kan komma ut ur mörkrets öken och stråla" (L&F 109:72–73).

Joseph ville ha specifika välsignelser åt presidentskapen och deras familjer, åt medlemmarna och deras familjer och åt kyrkan som helhet. Vi ser regelbundet uppfyllandet av dessa välsignelser när kyrkan lyser som ett ljus i mörkret.

Tre grundläggande sanningar

Invigningen av Kirtlands tempel belyser tre grundläggande sanningar för mig:

1. **Vi välsignas när vi förbereder oss för templet.** De heliga behövde förbereda sig så att Kirtlands tempel kunde byggas. De behövde göra uppoffringar, rena sig själva och utveckla villiga hjärtan. Vi behöver göra samma sak för att bli mer redo att ta emot välsignelser som Herren har åt oss.

2. **Vi kan ta emot uppenbarelse i Herrens hus.** Synerna som gavs till Joseph Smith och Oliver Cowdery i Kirtlands tempel gav dem vägledning, inriktning och insikt. Vi kan också få inspiration på en personlig nivå när vi besöker templet för att få svar.
3. **Vi kan finna en tillflykt i templet.** I en tid av förföljelse och fattigdom insåg de heliga i Kirtland att Herrens hus var en fristad från de bekymmer som omgav dem. Detsamma gäller för oss i dag.

Templets välsignelser

Jag har med åren funnit att det jag lärde mig om templet som ung missionär i Ohio har varit en välsignelse för mig och min familj. Ett exempel är när jag och min fru Amy var i templet ett år efter att vi hade gift oss och vi fick känslan att det var dags att skaffa barn. Vi var studenter och på grund av strama ekonomiska omständigheter frestades jag att ignorera maningen. Men Herren höll på att förbereda oss.

Vi fick tre missfall de följande två åren och jag undrade: "Varför fick vi maningen att skaffa barn om vi inte kan få barn?" Sedan flyttade vi till Kalifornien, tog hjälp av en fertilitetsspecialist och fick slutligen vårt första barn, Mackenzie.

Genom att följa inspirationen vi fick i templet påbörjade vi en process som tog tre år. Om vi inte hade följt maningen då, skulle det förmodligen ha gått ytterligare minst tre år innan vi fick vårt första barn. Vi ser den upplevelsen som en välsignelse av förberedelse och uppenbarelse.

Vi fick ett andra barn, Emma, men sedan fick vi ytterligare ett missfall och förlorade vår son, Stewart. Månaderna och åren därefter har vi, när vi sökt efter frid, lärt oss att de flesta av templets symboler leder oss till Frälsaren och den helande balsam som bara hans försoning kan ge.

Jag är tacksam för templets välsignelser. Jag vittnar för er om att det är en plats för förberedelse, uppenbarelse och frid. ■

SLUTNOTER

1. 46 uppenbarelsor som har publicerats i *Läran* och förbunden togs emot av Joseph Smith i eller i närheten av Kirtland.
2. Se "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16.
3. Se *History of the Church*, 2:428. Illustration: David Green

"Vet du hur tacksam jag är?"

Sherri Heider Wright

Dorothy visste att slutet var nära. Varje dag förlorade hon något mer – inte konkreta saker, utan förmågor. Förmågan att kunna duscha själv. Förmågan att kunna laga sin egen mat. Förmågan att kunna gå till badrummet utan att ramla. Förmågan att kunna låsa upp bakdörren och plocka upp tidningen. Förmågan att skriva ett meddelande till en närstående.

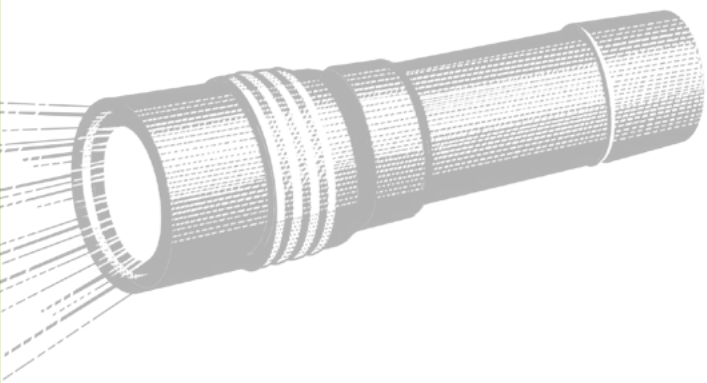
Men vissa saker hade hon inte förlorat än. Sin gnista. Sin slagfärdighet. Sin tacksamhet. Tack vare det var det en fröjd att vara med Dorothy. Hennes hem tycktes välkomna gäster från båda sidor av slöjan.

En kväll var jag den hjälpföreningssyster från församlingen som skulle sova hos henne – tanken var att jag skulle hjälpa *henne*. En vårstorm uppkom och strömmen gick vid 11 på kvällen. Vi upptäckte att strömmen hade gått när jag försökte tända lamporna för att hjälpa henne till badrummet. Jag slog på strömbrytaren, men ingenting hände. Men Dorothy var förberedd. Hon drog fram en liten ficklampa från en ficka på sin rullator och på något vis lyckades vi snubbla fram längs hallen med hjälp av det svaga ljusskenet. Efter den långsamma promenaden tillbaka till sin stol log hon och sa: "Vet du hur tacksam jag är?"

Samma natt, runt halv ett, väcktes jag av något. Jag hörde maningen: "Dorothy behöver sin portabla syrgas." Jag upptäckte att det bubblande ljudet från Dorothys stationära syrgasmaskin hade upphört. Strömmen var fortfarande borta. Jag skyndade mig att hämta hennes portabla syrgastub. Jag satte på henne den och försökte att inte väcka henne. När jag lade slangarna runt hennes ansikte såg hon upp på mig och sa igen: "Vet du hur tacksam jag är?"

En kväll när jag tog hand om en äldre hjälpföreningssyster lärde jag mig något värdefullt om att uttrycka tacksamhet.

Som tur var svarade vår hjälpföreningspresident när jag sms:ade henne klockan ett på natten. "Strömmen är inte borta hemma hos mig", sa hon. "Jag ringer elbolaget." Hennes samtal måste ha löst frågan, för halv två på natten dök det upp lastbilar och män som började återställa strömmen i Dorothys hus. När hon vaknade halv tre för ännu en långsam, ficklampsbelyst promenad till badrummet tittade hon ut genom köksfönstret. Hon såg alla arbetare och sa: "Jag hoppas att de vet hur tacksam jag är."

Arbetarna åkte därifrån halv sex den morgonen, precis när batteriet tog slut på hennes portabla syrgastub. Men belysningen fungerade igen. Efter ännu en långsam promenad till badrummet såg vi att hennes stationära syrgasmaskin bubblade igen. Jag hjälpte henne att sätta sig säkert i sin stol. Innan hon slöt ögonen berättade hon om tre andra besökare hon hade sett under natten – familjemedlemmar som

hade kommit för att ge henne tröst och frid. Sedan viskade hon igen: "Vet du hur tacksam jag är?"

Jag lämnade Dorothys hus klockan 8 på lördagsmorgonen när en annan syster från vår församling kom för att vara med henne. När jag satt i min bil kom tårarna. Jag kände en sådan kärlek till Dorothy, en sådan tacksamhet för de ömma stunder jag hade tillbringat med henne.

Jag började be i tacksamhet när hennes ord tumlade fram ur mitt hjärta: "Käre himmelske Fader, vet *du* hur tacksam *jag* är?"

Trots att Dorothy var mycket gammal och behövde hjälp så blev jag välsignad av hennes enkla exempel på tacksamhet mig den natten. Och det jag känner mig fortfarande välsignad av det. Även om hon har gått bort så kommer jag ofta på mig själv med att tänka: "Vet människor hur tacksam jag är?" Och närhelst jag tänker så försöker jag uttrycka den tacksamheten. ■

Författaren bor i Utah, USA.

LÄS MER

Läs om att ta hand om dig själv medan du tar hand om andra i aprilnumret 2021 av *Liahona* – en tryckt artikel ("Glöm inte att ta hand om dig själv i din omsorg om andra") och en digital ("Vårdgivare? Ta hand om dig själv också").

Tempel, kyrkans namn och att inkludera andra

Kära föräldrar!

I det här numret kan ni lära er om att använda kyrkans rätta namn, vikten av tempel och att inkludera andra. Ni kan använda de här artiklarna och förslagen nedan för att påbörja ett samtal med er familj om saker vi kan göra för att utvecklas på förbundsstigen.

SAMTAL OM EVANGELIET

Så ska min kyrka kallas

President Henry B. Eyring talar om varför vi använder kyrkans fullständiga namn och vilka välsignelser vi får när vi gör det (se s. 6). Ni kan läsa den här artikeln som familj och prata om hur detta att använda kyrkans fullständiga namn blir ett sätt att bära vittnesbörd.

Templet

Använd artiklarna på sidorna 10–17 i tidningen *Vännen* för att hjälpa er familj att lära sig om templet. Ni kan fråga era barn vad templet betyder för dem. Använd kyrkans resurser till hjälp för att besvara eventuella frågor om templet.

Gemenskap

Om ni har äldre barn som dras till samma kön eller har vänner som gör det kan ni läsa artikeln på sidan 20 tillsammans. Prata sedan om hur ni kan hjälpa era barn eller deras vänner att känna större gemenskap och hur ni kan dela med er av Guds kärlek till dem.

Insikter i Kom och följ mig

Se sidorna 26–29.

KOM OCH FÖLJ MIG FAMILJEKUL

Lidandets börda

Läran och förbunden 122:5–9

1. Samla några tunga föremål, som stenar eller stora böcker.
2. Låt alla sätta sig i en ring.
3. Visa en bild av Joseph Smith i fängelset i Liberty.
4. Läs Läran och förbunden 122:5–7.
5. För varje prövning som nämns i de här verserna lägger ni en sten i mitten av ringen.
6. Låt varje familjemedlem lägga en sten till i högen som representerar en prövning de själva har gått igenom.
7. Läs Läran och förbunden 122:8–9.
8. Vem har känt smärtan från alla dessa prövningar? Föreställ er hur det skulle kännas att bära dem alla.

Samtal: På vilka sätt förstår och hjälper Herren oss, och vänder våra prövningar till erfarenheter som ska ”tjäna [oss] till godo”? (L&F 122:7).

Insänt av Mitzi Shoneman

FRÅN TIDSKRIFTEN VÄGLEDNING FÖR DE UNGA

Hur man använder verktyget för missionärshänvisningar

Läs den här artikeln tillsammans som familj och prata sedan om hur varje person kan använda det här verktyget för att göra missionsarbetet enklare. Ta reda på vilken information de skulle behöva för att hänvisa någon till missionärerna. Ni kan hjälpa dem att göra det, eller om de har sina egna enheter kan ni visa dem hur de själva använder verktyget.

Förberedelser för din begåvning

Om ni har barn som förbereder sig för att ta emot sin begåvning kan ni läsa den här artikeln med dem. Prata om frågor som de har.

Välsignelser av att använda kyrkans rätta namn

Prata med era barn om vad kyrkans rätta namn är och varför vi använder det. Läs den här artikeln av äldste Ulisses S. Soares och använd förslagen till att vägleda samtalet och hjälpa era barn förstå välsignelserna av att använda kyrkans rätta namn.

Växa sig stark i Irland

Bor ni där det inte finns så många medlemmar? Läs tillsammans som familj Evans berättelse om hur han står upp för sina trosuppfattningar som en av de få medlemmarna i kyrkan i sin skola. Fråga era barn hur de kan göra bra val och stå för sanningen även när de måste stå ensamma.

FRÅN TIDSKRIFTEN VÄNNEN

Allt om tempel

Läs om Elenas första tempelresa, Ajans glädje över att få en tempelrekommendation och Margarets uppoffringar för att kunna besöka templet i Nya Zeeland.

Använd dagbokssidan "Min berättelse" för att hjälpa era barn ta reda på hur många år, månader och dagar det är tills de kan få sin egen tempelrekommendation.

Älska och acceptera andra

Angie tycker inte om den nya pojken i sin klass förrän hon får veta mer om honom. Använd den här berättelsen för att undervisa era barn om att älska andra i stället för att döma dem.

Kom och följ mig för de små

Varje vecka hittar ni skriftbaserade aktiviteter och andra bra resurser som hjälper er undervisa yngre barn i avdelningen För små vänner.

Apostlar runt om i världen

Läs om äldste Dale G. Renlunds besök hos kyrkans medlemmar i Västindien.

Jill Bitner, Texas, USA

I januari 2009 flög jag och min man till Tyskland. Han hade tackat ja till ett jobb där och vi tillbringade en vecka i Berlin för att förbereda flytten av vår familj.

Men nästa morgon, söndag, samlade jag mod för att vara med på sakramentsmötet. När vi kom in i möteshuset insåg en vänlig man att vi var amerikaner och gav oss en engelsk psalmbok. När jag satt på bakre raden och sjöng andra ord än alla andra så kände jag mig som en utböling.

*I när eller fjärran, på land eller hav,
dig Herren bevarar ... det löftet
han gav.¹*

Psalmen kändes som ett budskap från Herren. Tårar strömmade nedför mina kinder när jag skyndade till foajén där en man med vänliga ögon gav mig sitt betryggande paket med pappersnäsdukar. (Ingen i församlingen var någonsin utan ett.)

Jag såg mig omkring. I stället för främlingar såg jag vänner. Bakom mig satt vår tidigare stavspresident, som snabbt hade lärt sig våra namn. På främre raden satt min son diakonen tätt intill de unga män som hade besökt honom på sjukhuset när han fick diabetes. Nära dem satt församlingens ledare för Unga kvinnor, som hade lärt min dotter göra utsökta potatisspannkakor.

Tårarna gjorde att jag fick svårt att se, men den här gången rusade jag inte från möteslokalen. I stället grävde jag i min väska efter mitt eget betryggande paket med pappersnäsdukar.

SLUTNOT

1. "En grundval blev lagd", *Psalmes*, nr 38.

Hur jag blev en tempelälskande person

Harmony Seivert, Hawaii, USA

Jag hade bestämt mig för att besöka templet varje fredag, men flera centimeter snö en morgon utmanade det beslutet.

Jag gick på Brigham Young University 1994 när president Howard W. Hunter (1907–1995) gav medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga rådet att bli "ett tempelbesökande och ett tempelälskande folk". Han sa: "Låt oss skynda till templet så ofta som tid och medel och personliga omständigheter tillåter."¹

Vid den tiden bodde jag i en lägenhet som bara låg femton minuters promenadväg från Provo tempel i Utah. Jag hade ingen bil men jag visste att jag inte hade någon ursäkt att inte besöka templet regelbundet. Jag bestämde mig för att prioritera det.

Jag planerade mitt skolschema så att fredagar var lediga. Sedan bestämde jag mig för att göra det till min tempeldag. Varje fredag den terminen gick jag i ur och skur till templet kl. 7.30 på morgonen för att döpas för de döda. Om jag behövde skriva en uppsats eller göra färdigt ett projekt besökte jag templet först och ägnade sedan resten av dagen åt skolarbete.

En vintermorgon vaknade jag till flera centimeter snö. Uppvuxen i centrala Kalifornien som jag var, var jag inte van vid snö och gruvade mig för promenaden i uppförsbacke till templet. Men i stället för att komma

med bortförklaringar och stanna hemma satte jag på mig varma skor, bar mina kyrkskor och började gå till templet.

När jag kom fram välkomnades jag av en bekant tempeltjänare som var glad att se att jag hade tagit mig dit trots det tråkiga vädret. Väl inne kände jag triumf blandad med tacksamhet. Jag insåg att jag, precis som profeten hade bett om, hade blivit en "tempelbesökande och tempelälskande" person.

Under åren som har gått sedan dess har min tid, mina tillgångar och omständigheter samt mitt avstånd till ett tempel ändrats flera gånger. Men efter varje förändring har jag planerat mitt schema så att jag kan fortsätta göra tempelbesök till en prioritet i mitt liv.

När jag har gjort det har jag fått templets välsignelser, precis som president Hunter lovade. ■

SLUTNOT

1. Howard W. Hunter, "Den stora symbolen för vårt medlemskap", *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 6.

Änglar i templet

Justin Tate, Maryland, USA

Jag oroade mig för att min nervösa åkomma skulle distrahera andra i templet – tills jag hörde ett pars tröstande ord.

Templet är den mest stillsamma och tysta platsen på jorden, eller hur? Men kanske inte för någon som jag, som har Tourettes syndrom. Det här neuropsykiatriska tillståndet får mig att göra ständiga rörelser och ljud mot min vilja. När jag är nära människor på en tyst plats kan min Tourettes göra andra illa till mods.

En dag under en begåvnings-session i Washington, D.C. tempel oroade jag mig för att jag skulle störa eller distrahera andra. Det kräver all min koncentration för att jag ska kunna kontrollera mina tics, vilket hindrar mig från att koncentrera mig på något annat. Så när jag försökte koncentrera mig på begåvningen blev det omöjligt för mig att helt kontrollera mina tics, trots att jag gjorde mitt bästa. Jag kämpade mer än vanligt under sessionen.

Efteråt, när jag lämnade celestia rummet, hörde jag en tröstande röst bakom mig säga: "Snälla, kom tillbaka. Snälla, fortsätt komma till templet."

Rösten kom från ett par som hade sett min kamp. De ville försäkra mig om att jag alltid var välkommen i templet, oavsett vilka ljud eller rörelser jag gjorde. Deras ord fick mig att känna att jag var precis lika välkommen och behövd där som någon annan.

När de kramade mig välsignade den Helige Anden mig med frid och glädje. Gud hade visat mig öm barmhärtighet i form av dessa två änglar, som tröstade mig och visade mig att han bryr sig om mig. Tack vare dem kände jag den fridfulla, stilla, tysta känsla jag hade hoppats att få känna i templet den dagen.

"Inte alla änglar kommer från andra sidan för låten", har äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum sagt. "En del av dem umgås vi med och talar med – här, nu och varje dag."¹

Vi kan alla vara änglar för dem omkring oss genom att uttrycka "kärlek till och omsorg om [Guds] barn."² ■

SLUTNOTER

1. Jeffrey R. Holland, "Änglabetjäning", *Liahona*, nov. 2008, s. 30.

2. Jeffrey R. Holland, "Änglabetjäning", s. 29.

Den store ackompanjatören

Brigitta Wright, Utah, USA

Mitt i min klagan kom en enkel men kraftfull tanke till mitt sinne och ökade min tacksamhet.

Det är något spännande med att sitta på en bänk med fingrarna över pianots benvita tangenter i väntan på signalen från dirigenten. Att ackompanjera är en av mina favoritsysselsättningar, men den ges inte mycket uppmärksamhet. Ibland kommer mitt ego i vägen och jag vill att någon ska uppmärksamma mina ansträngningar.

Vi som ackompanjerar backar upp artisterna, håller tempot och skapar harmonin och känslan i musiken. Ibland täcker vi också upp för artistens misstag. Vi arbetar många timmar före och efter repetitionerna. Ibland är vi de *sista* som får noterna men de *första* som förväntas lära oss dem.

Vid ett jobbigt tillfälle kämpade jag med de här känslorna. Det kändes som att ingen uppskattade mitt arbete. En kväll knäböjde jag bredvid sängen för att berätta det här för min himmelske Fader.

Jag började min bön med att räkna upp allt jag gjorde och inte fick något tack för. Jag behövde inte mycket, men jag behövde *något*. Jag sa till honom att jag kände mig bortglömd.

Under min klagan viskade Anden en tanke till mitt sinne som förändrade hela mitt perspektiv.

Jag slutade be när jag plötsligt såg min situation i ett nytt ljus. Jag började gå igenom min lista över klagomål, med tanke på min himmelske

Fader som ackompanjatören. Jag blev överraskad och ödmjuk när jag tänkte på att vi kanske inte inser hur mycket han hjälper oss, bidrar till våra liv och täcker upp för våra misstag. "Han slumrar inte, han sover inte" (Ps. 121:4) för vår skull. Bjuder vi in honom sist men förväntar oss att han ska komma först?

Efter den upplevelsen började jag tacka honom för hans enastående ackompanjemang i mitt liv. Allt jag är, är jag tack vare honom och hans Son. Det var ett helt nytt perspektiv! Han tuktade mig inte för mina känslor eller min klagan. I stället valde han att undervisa mig. Han lärde mig ett annat sätt att se på honom och andra.

När jag nuförtiden faller i självömkans fälla, tänker jag på min store ackompanjator – den jag övar med och den jag behöver tacka. Min himmelske Fader lärde mig att uppskatta honom på ett sätt som jag aldrig hade gjort tidigare, att se dem omkring mig med större uppskattning, att ha ett tacksammare hjärta och att minnas hans Sons ord: "Jag har kommit för att de ska ha liv, och liv i överflöd" (Joh. 10:10). ■

Förbund

kan förvandla våra relationer

Emily Abel

Som barn kände jag mig stolt över att kunna definiera svåra ord som *förbund*. Närhelst ämnet kom upp i kyrkan brukade jag stolt utbrista: "Ett förbund är ett löfte mellan mig och Gud!"

När jag växte upp ingick jag förbund genom dopet och i templet, och min definition förblev mestadels oförändrad. Jag såg förbund som en uppsättning regler jag skulle följa och sedan skulle Gud göra sin del genom att ge mig de utlovade välsignelserna.

För mig kändes förbund som något man checkar av på en att-göra-lista. Jag kunde se hur andra trosutövningar i evangeliet, som att be och fasta, handlade om att utveckla en *relation* med min himmelske Fader, men förbund verkade handla om min himmelske Faders *regler*.

Det verkar som att min barndoms definition var en bra början, men den behövde några rader till om förbunden skulle kunna förvandla mitt liv på det sätt som Gud hade avsett att de skulle göra.

Fylla i de saknade bitarna

Dessa ord från äldste Gerrit W. Gong i de tolv apostlarnas kvorum var en bra startpunkt för min växande definition av *förbund*:

"Genom gudomligt förbund tillhör vi Gud och varandra. Förbundsgemenskapen är ett underverk. ...

Förbund kan ge oss kraften att älska oss själva, tjäna andra och återvända till vår himmelske Fader och Frälsaren.

Den är inte att ge upp om oss själva, om varandra eller om Gud."¹

Sedan jag hittade det citatet har jag insett att förbund påverkar våra liv dagligen. När vi verkligen lever efter de förbund vi har ingått ger vi inte upp om oss själva, om människorna omkring oss eller om Gud. Våra förbund hjälper oss förstå våra relationers sanna natur och ger oss kraften vi behöver för att utveckla dem.

Förbund handlar om mer än att följa regler, de handlar om att stärka relationer!²

Låt oss titta på tre viktiga relationer i våra liv och hur våra förbund kan förvandla dem: vår relation med oss själva, med andra och med vår himmelske Fader och Frälsaren.

Hur vi känner igen vår eviga identitet

Alla behöver en känsla av identitet. När jag gick på high school byggde jag en stor del av min identitet på min kärlek till dansen. Eftersom jag ständigt tog danslektioner och uppträdde, så blev "dansös" en del i kärnan av vem jag var.

Men sedan tog jag examen från highschool och livets stig förde mig bort från dansen. Utan dansen hade jag inte den dagliga motivationen och jag längtade efter att få känna att jag var en del av en grupp igen. Jag kämpade med missmodiga känslor i flera veckor medan jag försökte återupptäcka vem jag var och var jag hörde hemma. Den här jobbiga upplevelsen lärde mig att vissa identiteter är flyktiga medan andra kan berika våra liv för alltid.

Äldste Gong har sagt:

"Med oändlig kärlek kallar [Gud] på oss att komma och finna tro och gemenskap genom förbund. ...

Den urgamla paradoxen gäller fortfarande. När

vi förlorar vårt världsliga jag genom förbundsgemenskap finner vi och blir vi vårt bästa eviga jag – fria, levande, äkta."³

Att vara medlem i en dansgrupp var en meningsfull, lärorik upplevelse, men att fokusera alltför mycket på min identifiering som dansare distraherade mig från min eviga identitet.

Det som hjälpte mig ändra fokus till min eviga identitet var att påminna mig själv om mina dopförbund. Genom att bestämma mig för att främst forma min identitet kring mitt lärjungeskap till Jesus Kristus, fann jag den samhörighet jag så innerligt längtade efter.

Jag insåg också att när vi ingår och håller heliga förbund med Gud, så hjälper det oss att behålla vårt fokus på Kristus, vilket hjälper oss att utmärka oss på alla livets områden. Jag tror att Kristus bryr sig om min kärlek till dansen och har hjälpt mig få framgång i det; jag behövde bara lära mig att inte låta dansen utgöra grunden för min identitet.

Den här jordiska resan ser olika ut för alla, men att hålla förbund och stanna kvar på förbundsstigen kan ge oss alla den kraft vi behöver för att bli vårt bästa jag.⁴

Att fördjupa vår kärlek till andra

Kärleksfulla relationer är en av livets mest meningsfulla delar, men de kan även vara svåra att bygga och upprätthålla. Genom våra förbund förstår vi bättre hur vi ska älska människorna runt om oss. Äldste Gong har sagt: "När vi upptäcker vårt sanna, gudomliga jag genom våra förbund med Gud, lär vi oss att uppmärksamma och älska våra bröder och systrar såsom han gör."⁵

Förbund kan förvandla vårt perspektiv på jordiska relationer. Ett exempel är när en av mina vänner som blev döpt i fyrtioårsåldern sa att hon fått en annan förståelse av sin roll som mamma. Vetskapen om att hennes himmelske Fader skulle vägleda henne genom den Helige Andens gåva gav henne tillförsikt om att hon skulle kunna hjälpa sina barn övervinna sina personliga utmaningar.

Att vi håller våra förbund kan vara till välsignelse för våra jordiska relationer på många sätt, bland annat följande:

- När vi kommer ihåg förbundens eviga natur kan vi känna ökat hopp, styrka och tålamod i svåra relationer.

Genom våra för-
bund förstår vi
bättre hur vi ska
älska människorna
omkring oss.

- När vi blir bättre på att hålla löften kan vi utveckla djupare förtroende för varandra.⁶
- Att "sörja med dem som sörjer" (Mosiah 18:9) kan hjälpa oss att utveckla känslor av närhet och kärlek.
- När vi förstår att vi alla är vår himmelske Faders barn kan våra hjärtan fyllas med kärlek, också för fullständiga främlingar (se L&F 18:10–11).

Det här var bara några exempel. Men jag är tacksam för att när vi håller våra förbund, kan vår himmelske Fader ge oss kraft att utveckla de egenskaper och perspektiv som behövs för att ha framgångsrika relationer.

Att stärka vår relation med Gud och Jesus Kristus

Det stämmer att samma ord används när enskilda personer sluter vissa förbund (såsom vid dop och under tempelbegåvningen), men det finns två ord som uttalades när jag ingick dessa förbund som gjorde dem unika: *Emily Abel*. Dessa två ord förvandlade allmän-giltiga förbund till min personliga inbjudan till Kristus att närvara i mitt liv. Tack vare dessa förbund är jag nu, genom prästadörets kraft, bunden till Kristus "med kärlekens band",⁷ och han är nu bunden till mig. Det-samma gäller för varje person som ingår förbund.

Dr. Ellie L. Young, docent i klinisk psykologi och specialpedagogik vid Brigham Young University har sagt: "Att vara bunden till Kristus betyder att vi känner honom. Vi känner hans tröstande kärlek. Vi känner hans vägledande hand i våra liv."⁸

Våra förbund handlar åtminstone till viss del om att lära oss älska vår himmelske Fader och Frälsaren och att lära känna deras röster (se Alma 5:60). Och att se våra förbund som en del av en personlig, utvecklande relation med dem är nödvändigt för att kunna återvända till förbundsstigen när vi går vilse. När vi tar fel väg i vår strävan att gå längs förbundsstigen ropar de på oss och ber oss återvända. Vår himmelske Fader och Jesus Kristus är alltid villiga att förlåta när vi uppriktigt vill komma dem närmare.

Nu vet jag att hedra mina förbund betyder att jag har en stark *relation* till min himmelske Fader och Jesus Kristus. Inte ens när vi har begått en allvarlig synd ogiltig-förklaras våra förbund för evigt om vi omvänder oss. Vår Fader i himlen och Frälsaren ber oss komma och påbörja reparationsprocessen. Som äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Det är omöjligt för dig att sjunka så lågt att Kristi försonings oändliga ljus inte kan nå dig."⁹

I en värld med så mycket tävlan är jag tacksam för för-bund som hjälper mig komma ihåg mitt oändliga värde. I en värld fylld av komplicerade relationer är jag tacksam för att förbunden kan vägleda mitt samspel med andra. Och i en värld full av utmaningar är jag tacksam för min himmelske Fader och Frälsaren, som hjälper mig att hitta vägen hem i trygghet. ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOTER

1. Gerrit W. Gong, "Förbundsgemenskapens under", *Liahona*, feb. 2019, s. 28, 29.
2. Se Gérald Caussé, "Det handlar helt och hållet om människor", *Liahona*, maj 2018, s. 111.
3. Gerrit W. Gong, "Förbundsgemenskap", *Liahona*, nov. 2019, s. 80.
4. Se Dieter F. Uchtdorf, "Herren bryr sig om dig", *Liahona*, nov. 2011, s. 21.
5. Gerrit W. Gong, "Förbundsgemenskapens under", s. 28.
6. Se Ronald A. Rasband, "Stå fast vid våra löften och förbund", *Liahona*, nov. 2019, s. 53–56.
7. "Our Savior's Love", *Hymns*, nr 113.
8. Ellie L. Young, "The Transformative Power of Covenants" (andakt vid Brigham Young University, 11 juni 2019), s. 2, speeches.byu.edu.
9. Jeffrey R. Holland, "Arbetarna i vingården", *Liahona*, maj 2012, s. 33.

Välsignelser av att vara tempeltjänare

Mitt tjänande i templet gjorde förrättningarna och välsignelserna ännu mer speciella för mig.

Robert Parry

När jag först kom till templet fylldes jag av vördnad över det storslagna med Herrens hus. Jag fick klarhet i vem jag var, varför jag var på jorden och vart min väg kunde leda när jag fokuserade på Kristus.

Jag hade just kallats att tjäna en mission i England och jag kände förväntan över att få besöka templet innan jag åkte. Jag förberedde mig på förhand genom att lära mig om tempelförrättningar och förberedde mig för att ingå förbund med Herren.

Efteråt visste jag att jag ville besöka det regelbundet under hela mitt liv. Och det beslutet påverkade min önskan att tjäna som förrättningstjänare också.

Uppoffringar för att tjäna

Som äldste Ronald A. Rasband i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "När vi besöker templet stärks vår kunskap om gudomen och det eviga evangeliet, vårt åtagande att leva i och undervisa om sanningen, samt vår villighet att följa vår Herre och Frälsare Jesu Kristi exempel."¹

Jag ville få dessa välsignelser i mitt liv, så när jag kom hem från min mission talade jag med min biskop om att få bli tempeltjänare. Jag kallades så småningom

att tjäna i Washington D.C. tempel i några månader medan jag arbetade för att tjäna ihop pengar till skolan.

Jag tjänade i templet varje fredagskväll från kl. 18. Det här schemat gjorde att jag måste lämna jobbet tidigt och resa i två timmar. Det var ett stort och ibland svårt åtagande att hålla varje vecka.

Vid den tiden arbetade jag långa dagar med ett fysiskt krävande arbete, så jag var vanligtvis ganska trött under mitt skift i templet. Jag var också psykiskt utmattad större delen av tiden eftersom jag förberedde mig för att börja studera igen och bestämma mig för vad jag skulle göra resten av livet.

Men under mina skift kände jag alltid stor iver över att få lära mig mer om förrättningarna. Och trots min ständiga utmattning och gränslösa att-göra-lista fann jag på något sätt frid i templet. Jag lämnade det alltid med en känsla av tacksamhet över att jag kunde tjäna Herren där, och jag kände mig andligen förnyad i slutet av varje skift när jag fokuserade på Frälsaren. Friden jag kände hjälpte mig också att hitta vägledning och svar för mitt liv.

Jag ville få dessa välsignelser i mitt liv.

Jag tog mig tid

Min tempeltjänst avslutades när jag flyttade för att gå på college. Och jag var så upptagen och överväldigad av mina studier att jag inte besökte templet lika ofta. Jag började få en pockande känsla av att jag behövde tjäna där igen, så jag träffade min biskop för att prata om det.

Jag kallades att tjäna i templet på lördagseftermiddagar.

Ja, jag var upptagen, men jag var så glad över att jag tog mig tid att tjäna i Herrens hus varje vecka. För varje skift kom jag närmare Frälsaren och min himmelske Fader, och jag kunde njuta av den frid som bara finns i hans hus.

Glädjas åt templets välsignelser

Min tempeltjänst har varit rätt kort, men jag kan vittna om att den tid jag har tjänat har förändrat mitt liv till det bättre.

Tack vare de uppoffringar jag gjorde för att tjäna och på grund av Herrens godhet, kände jag verkligen att jag fick de templets välsignelser som president Russell M. Nelson en gång beskrev: "Jag lovar att Herren ger dig de underverk han vet att du behöver när du gör uppoffringar för att tjäna och dyrka honom i hans tempel."²

Jag har upplevt dessa underverk. Och jag vet att du också kan göra tempeltjänst till en viktig del av ditt liv.

Vi får inte alla möjligheten att verka som tempeltjänare. Men genom att delta i tempeltjänst och släktforskning, hålla och hedra våra förbund och besöka templet när vi har möjlighet, kan vi alla komma närmare vår himmelske Fader och Jesus Kristus och få deras vägledning och godhet i våra liv. Och när de är vårt fokus kan vi alltid känna frid i hjärtat, vilka utmaningar vi än ställs inför. ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOTER

1. Ronald A. Rasband, "Rekommenderad åt Herren", *Liahona*, nov. 2020, s. 23.
2. Russell M. Nelson, "Bli exemplariska sista dagars heliga", *Liahona*, nov. 2018, s. 114.

MER FÖR DIG

I UV: AKTUELLT!

○
Hur påverkar
förbund mina
relationer
med andra?

○
Vilka välsignelser
kommer
av att göra
**tempeltjänst och
släktforskning?**

○
Hur kan jag finna
mer innebörd
i min gudsdyrkan
i templet?

Du kan hitta svaren på dessa och andra frågor i månadens UV: Aktuellt (finns i Unga vuxnas del under Målgrupp i Evangeliebiblioteket).

Varje månad i UV: Aktuellt hittar du också nya artiklar och insikter om missionsarbete, hjälp med att utveckla livskunskaper, andakter med kyrkans ledare som talar till unga vuxna och mer.

UNGA VUXNA

*Hur förbund kan förvandla
våra relationer*

42

ENIGHET

**INKLUDERA
VÅRA BRÖDER
OCH SYSTRAR**

18, 20

KOM OCH FÖLJ MIG

**INSIKTER OM
LÄRAN OCH
FÖRBUNDEN 110-124**

26-33

TROFAST ÅLD RAND E

**EN LEKTION
I TACKSAMHET**

34

Lokala sidor

- L2 **Tro, hopp och kärlek = lycka**
Äldste Matthieu Bennasar
- L3 **Unikt samarbete mellan svenska medlemmar och missionärer**
Syster Ruth Johnson, Terez Nilsson
- L5 **Utdrag ur "Invigningsbönen för Sverige", uppsänd den 7 juli 1977 av äldste Thomas S. Monson**
- L5 **Hjärtligt välkomna!**
- L8 **Anki Mossberg, ny medlem i Karlskrona**
Kerstin Knutsson Siggelsten
- L9 **Ett kärleksfullt tjänande**
Heidi Brändh
- L10 **Utforska dessa bud**
Nilla Holmin
- L11 **Hur det ena ledde(s) till det andra**
Inger Höglund
- L12 **Ur Charles Lindquists missionärsdagbok från 1884**
Kommentarer: Sören Törnkvist
- L13 **En vacker kyrkobyggnad med många minnen**
Bert Mattsson
- L14 **Avlidna**
- L15 **Den Herren kallar, den dugliggör han**
Harriet Klarin
- L16 **Avresande missionärer**
- L16 **Är livets vatten badvänligt?**
Joel Hägglund

Tro, hopp och kärlek = lycka

Äldste Matthieu Bennasar, Frankrike
områdessjuttio

De tre benen på lyckans pall måste vara skrifternas trio av dygderna tro, hopp och kärlek. Varför? Eftersom de alla fokuserar på Jesus Kristus! Och också för att "glädjen vi känner har väldigt lite att göra med våra omständigheter och allt att göra med vårt fokus".¹ När Jesus Kristus står i fokus i våra liv finns det, oavsett vad som händer, lycka och glädje!

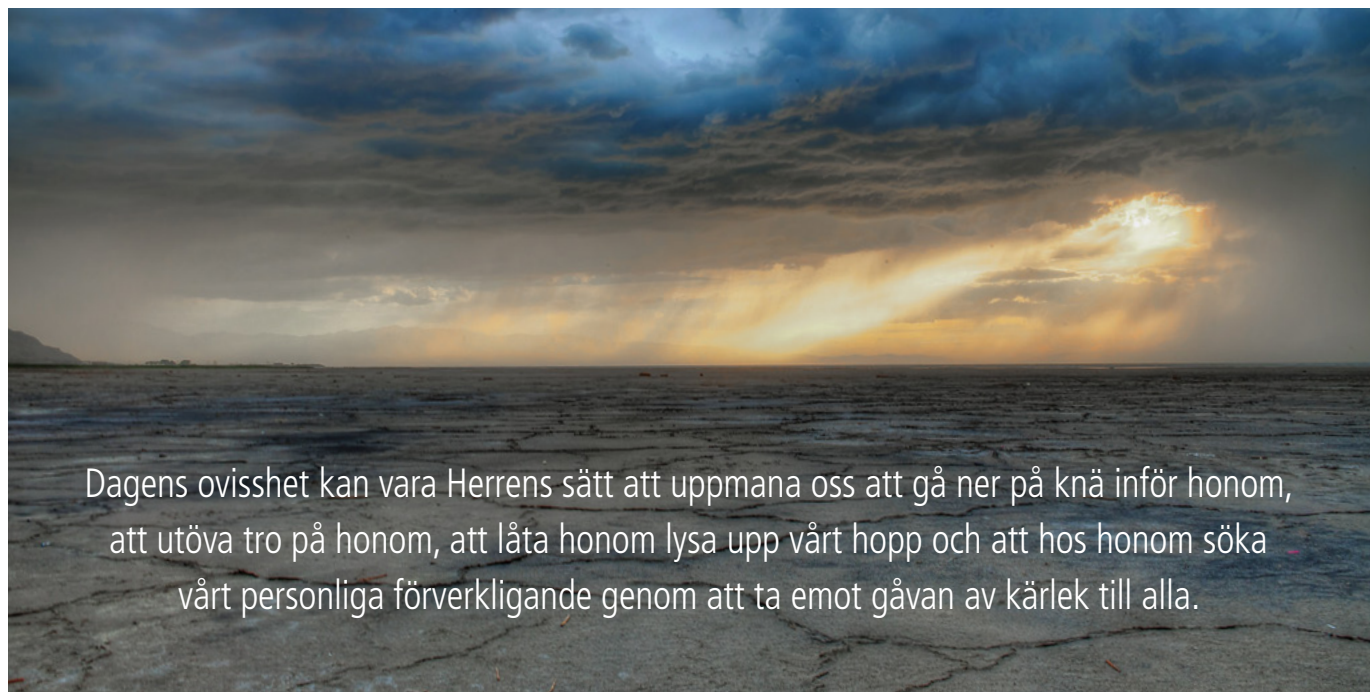
Världen anser de här tre dygderna vara sentimentala, ogripbara och kraftlösa. Herren anser dem vara osvikliga, möjliggörande och kraftfulla. Det finns ju inget bräckligt, flyktigt eller övergående med dem.

- Det som i skrifterna är **tro** är inte en substanslös, vacklande tilltro till att saker och ting kanske ordnar sig *den här* gången. Snarare är det tro *på Herren Jesus Kristus*², den fridfulla förvisningen om att oavsett vilka farofyllda hav vi kan komma att segla på, är hans nåd, om vi seglar med honom, tillräcklig *varje* gång.
- Likaså är **hopp** i evangeliet inte ett världsligt hopp som fokuserar på sådant som framtiden eventuellt kan bära med sig. Det är inte det slags desperata önsketänkande vi tar till när vårt favoritidrottslag har förlorat sin sista match och bara kan vinna mästerskapet om deras direkta motståndare förlorar sin nästa match! Nej, hopp i evangeliet är "hopp *i Kristus*"³ och fokuserar på de

eviga löften som mottagits och vissheten om att de kommer att infrias *genom Jesus Kristus*. Alltså inbjuder hopp i evangeliet oss till ständig, avsiktlig och verksam handling. Det handlar inte om att hålla tummarna när inga fler handlingar från vår sida kan påverka det önskade resultatet; det handlar om att knäppa händerna i bön och kavla upp ärmarna för att agera. Hopp i Kristus gör människor "fasta och ståndaktiga, alltid rika på goda gärningar"⁴.

- Och slutligen är **kärleken** inte den abstrakta förmågan att uppleva en kosmisk acceptans för *vem som helst*, utan den är "Kristi kärlek"⁵, ja, den sortens "*Kristi* rena kärlek"⁶ som han har för *alla*. Den är den omvandlande gåva vi får när vårt "inre [är] fyllt av kärlek till alla människor"⁷, till skillnad mot mannen som sa: "Å, jag älskar mänskligheten! Det är människor jag har problem med. ..."

Eftersom alla de här dygderna fokuserar på Kristus och är handlingsorienterade, framkallar de kraft i våra liv. Kärleken kröner de här tre och är det tydliga kännetecknet på vårt lärjungeskap⁸. Men alla tre binder de oss till Frälsaren och, till följd av det, till varandra som hans lärjungar. Trots allt är det detta slags band som religion är ämnat att vara⁹. Och de här dygderna är lika

Dagens ovisshet kan vara Herrens sätt att uppmäna oss att gå ner på knä inför honom, att utöva tro på honom, att låta honom lysa upp vårt hopp och att hos honom söka vårt personliga förverkligande genom att ta emot gåvan av kärlek till alla.

inbördes förbundna som en plantas frö, blomma och frukt, i det att de representerar olika stadier av tillväxt och kraft att välsigna.

Motståndaren, å andra sidan, skulle vilja sätta oss på sin egen eländes pall, vars ben utgörs av tvivel, förtvivlan och förakt¹⁰.

Tvivel skymmer ljuset, förtvivlan förmörkar vår horisont och förakt leder till isolering och ensamhet.

När vi navigerar genom världens bekymmersamma tider, låt oss då välja noggrant vilken pall vi sätter oss på. Dagens ovisshet kan vara Herrens sätt att uppmäna oss att gå ner på knä inför honom, att utöva tro på honom, att låta honom lysa upp vårt hopp och att hos honom söka vårt personliga förverkligande genom att ta emot gåvan av kärlek till alla. Och då, i och med att vi blir mer tillitsfulla, mindre flyktiga, mer benägna att agera, får mer tålmod, blir

mer medkännande, mindre benägna att döma och mer förstående, får vi med säkerhet veta hur lycka känns. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, *Glädje och andlig överlevnad*, okt. 2016.
2. TA 4.
3. Jak. 2:19.
4. Eth. 12:4.
5. 2 Ne. 26:30.
6. Moro. 7:47.
7. L&F 121:45.
8. "Om ni har kärlek till varandra ska alla förstå att ni är mina lärjungar." Joh. 13 :35.
9. Från latinets *religare*, att länka, att sammanbinda till Gud och varandra.
10. Russell M. Nelson, *A more excellent hope*, jan. 1995.

LOKALA SIDOR

Unikt samarbete mellan svenska medlemmar och missionärer

Syster Ruth Johnson, Sverigemissionen
Terez Nilsson, lokalredaktör

Under BYU:s utbildningsvecka i augusti 2014 höll äldste David A. Bednar ett tal med titeln "Att översvämma jorden". Han citerade flera tidigare profeter varefter han sa att Herren nu "påskyndar sitt verk och det är ingen slump att dessa kraftfulla innovationer för kommunikation kommer fram i tidshushållningen för tidernas fullbordan. Kanaler för sociala medier är globala verktyg som kan påverka individer och familjer i stora antal på ett personligt och positivt sätt."

Syster Ruth Johnson, seniormissionär i Sverigemissionen berättar hur man använder sociala medier för att sprida evangeliets glada budskap allt längre och allt djupare. "Äldste Bednar profeterade att teknologi skulle bli vår nästa byggsten för att sprida evangeliet i denna tid, och pandemin gav oss knuffen att börja agera" sa äldste Samuel Rönndahl i ett samtal med syster Johnson i april. Syster Katherine Lane förklarar hur våra sociala kontakter via internet kan vara effektiva i missionsarbetet: "Vi skapar

sätt att besvara frågor som dyker upp hos människor när de upplever stora händelser i livet. När barn föds, när vi möter död och andra stora utmaningar ställs viktiga frågor. Vi som missionärer vill hjälpa människor att hitta svaren."

Plattformen "Vägen till hopp och frid" som finns på Facebook, Instagram och YouTube riktar till svenskar som känner att de har en andlig läggning utan att för den skull vara religiösa. "Ett av våra första projekt var att i samarbete med Svenska kyrkan öka medvetenheten om vad som kan göras för att förhindra självmord", berättar äldste Cade Nordgren, också han en ung missionär i Sverigemissionen. "Vårt budskap introducerade tanken på att det är Gud som är källan till hopp och kärlek och att vi aldrig är ensamma." "Vi i Sverigemissionen är mycket tacksamma till de medlemmar som delat med sig av andliga upplevelser och tankar genom video-inspelningar upplagda på denna kanal".

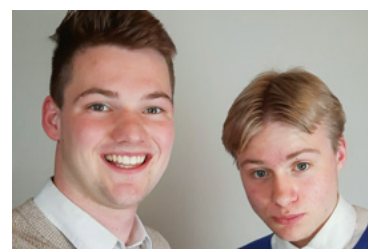
Plattformen "Kom till Kristus" är en mer specifik röst för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Även här läggs medlemmars budskap om trosstärkande erfarenheter upp. Innehållet på

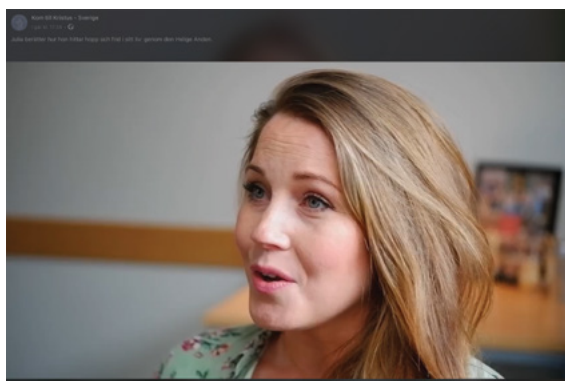
Äldsterna Samuel Rönndahl och Cade Nordgren.

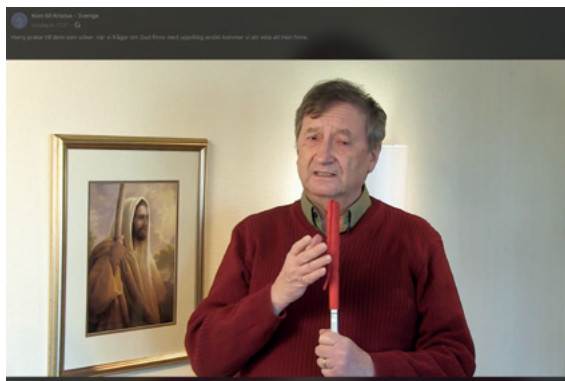
Systrarna Katherine Lane och Rachel Brighton.

Äldsterna Joshua Stinson och Josef Gilbert.

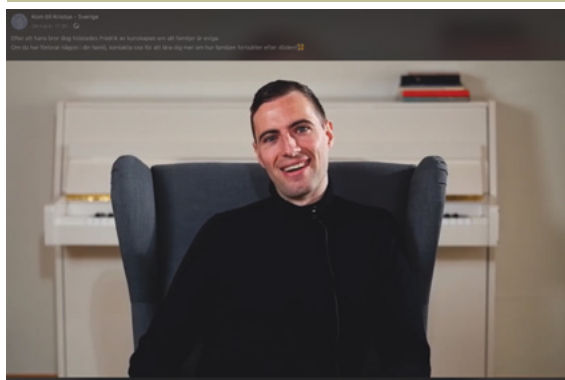
Julia Olsson, Vendelsö församling.

Harry Mårdby, Kungsbacka församling.

Nancy Bertilson, Handens församling.

Fredrik Malmsten, Lunds församling.

våra kanaler skapas tillsammans med kyrkans svenska medlemmar. "Vi behöver verkligen medlemmarnas hjälp i detta arbete" säger syster Rachel Brighton. Äldsterna Joshua Stinson och Josef Gilbert poängterar också att medlemmarna i Sverige är och ska vara en viktig del i detta arbete. "Vi är inga experter. Arbetet går mycket bättre om vi kan använda medlemmarnas förmågor och talanger. Vi är bara unga missionärer som lär oss under resans gång. Vi är alltid intresserade av berättelser som kan besvara livets utmanande frågeställningar.

Den tredje plattformen "Släkt upptäckt" hjälper människor lära sig hur man använder kyrkans resurser inom släktforskning. När denna plattform introducerades på nätet blev intresset så stort att man behövde ta ner sin annonsering. Missionens resurser räckte inte till. Nu använder alla missionärer i Sverige en del av sin tid för att hjälpa människor med sin genealogi.

Sverigemissionens framgångsrika sätt att arbeta når ut över landets gränser. Äldste Nordgren berättar att man haft dialog med andra missioner om de metoder som testats här. "Vi har delat våra idéer med missioner i Storbritannien, Irland, Tjeckien, Finland, Norge, Frankrike, Rumänien, Ungern och Kanada. Dessa missioner har kommit tillbaka till oss och berättat om underbar framgång. För många år sedan bad president Thomas S. Monson för att det skulle spridas en anda av samarbete mellan medlemmar och missionärer i Sverige som skulle sakna motstycke i varje annat land. Säkert såg han då det arbete som sker ibland oss idag." (Se utdrag ur "Invigningsbönen för Sverige")

Hur kan vi som medlemmar engagera oss i detta arbete? Arbetsgruppen för sociala medier i Sverigemissionen hälsar att det är lätt. "Ni kan samarbeta med missionärerna genom att förse oss med korta budskap. Om du inte trivs framför kameran kan du skriva ner din berättelse. Kanske känns det bättre om vi bara spelar in din röst. Du och dina lokala missionärer kan boka in en tid för att spela in ditt budskap." Syster Lane säger att medlemmarna i Sverige är väldigt hjälpsamma och villiga att bidra med sina upplevelser på nätet. "Andra medlemmar hjälper till med att korrekturläsa, att redigera och på annat sätt för att göra produktionerna bättre."

Ett ytterligare viktigt sätt vi kan hjälpa till i detta initiativ är att titta på budskapen och "gilla" dem. Att skriva uppskattande kommentar direkt i flödet är ett betydelsefullt sätt att stödja arbetet. Inläggen som skapas når längre när vi kommenterar och "gillar" dem. Att dela de inlägg vi tycker om på våra egna konton är ett mycket effektivt sätt att nå våra vänner. Dessa nya möjligheter blir ett bredare men samtidigt mer fokuserat sätt att dela våra vittnesbörd på. Med hjälp av sociala medier och i samarbete med heltidsmissionärerna "översvämmas jorden" av våra gemensamma inbjudningar att komma till Kristus. ■

Utdrag ur "Invigningsbönen för Sverige", uppsänd den 7 juli 1977 av äldste Thomas S. Monson

Vi ber dig välsigna medlemmarna i kyrkan i Sverige med en förnyad beslutsamhet att dela med sig av evangeliet. Vi ber dig att du skall tillstodja att var och en av dem skall kunna bli som aposteln Paulus förklarade, då han sade: "Jag skäms inte för evangelium. Det är en Guds kraft som frälser ..." (Rom 1:16) Må ingen skämmas för att dela med sig av evangeliet, utan må var och en i stället bestämma sig för att

Äldste Thomas S. Monson.

inbjuda andra människor att motta kunskap om sanningen, och att de må leva på ett sådant sätt att medlemmarnas liv blir till ett vittnesbörd för dem som undersöker kyrkan, och må det finnas en anda av samarbete mellan kyrkans medlemmar och missionärsarmén som saknar motstycke i varje annat land, för vi vet att din profets, president Kimballs ord är sanna, då han sade: "När kyrkans medlemmar förenar sig med missionärsarmén, då blir allting möjligt för dem, och Guds rike kommer att tillväxa." ■

Hjärtligt välkomna!

Under den långa tid då vi inte kunnat samlas i våra möteshus och tempel har verksamheten ändå inte stått stilla. *Liahonas* lokalredaktion bad Sverigemissionen om en tjänst. Vi bad missionärerna att fråga alla som döpts under nedstängningen 2020–2021 om vi kunde få publicera ett foto från deras dop. Vi blev så tacksamma och glada över den respons vi fick. Titta på bilderna och gläds med oss!

Varje dop i sig är ett underbart mirakel om man tänker på de löften som ges och de offer som görs. Men dopen under "coronans tid" är än mer fantastiska. Citatet från Joseph Smith ringer i våra öron om att "ingen ohelig hand kan hindra verket att gå framåt. Förföljelser må rasa, pöbelhopar må samverka, arméer må uppresas, förtal må råda, men Guds sanning kommer gå fram, ädelt, oförväget och oberoende, tills den har genomträngt varje kontinent, nått varje plats, svept varje land och ljudit i varje öra,

Michael, Sundsvall.

Carlos, Sundsvall.

Charles, Gubbängen.

Caspar, Malmö.

tills Guds avsikter uppnåtts och den store Jehova säger: 'Verket är fullbordat.'

Vi hälsar alla nya medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hjärtligt välkomna. Vi beundrar er tro och ert mod. Vi ber för för er fortsatta tillväxt och glädje i evangeliet och för att vi ska kunna sträcka ut våra armar till varandra i kärlek och syskonskap. ■

Aref, Lund.

Andreas, Alingsås.

Tsigereda, Paolo, Heamen och Rose, Skellefteå.

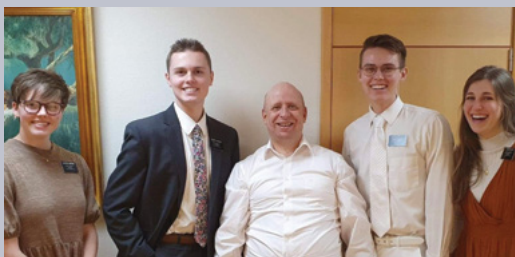
Sanna och Annukka, Norrköping.

Elisabeth, Kristianstad.

Thobias, Gubbängen.

Daniel, Sundsvall.

Håkan, Sundsvall.

Sam, Hägersten.

Anki, Karlskrona.

Wei Sandy, Täby.

Phuong och Joakim, Sundsvall.

Paul, Gubbängen.

Luka, Lund.

Jeff, Stockholm.

Nikolai, Eskilstuna.

Leif, Umeå.

Ilze, Gubbängen.

Melsh, Eskilstuna.

Kaday, Malmö.

Marianne, Karlskrona.

Malin, Västerås.

Josephine, Gubbängen.

Diego, Karlskrona.

Anki Mossberg, ny medlem i Karlskrona

Kerstin Knutsson Siggelsten

Karlskrona gren

Tony Knutsson och Anki Mossberg.

Från vänster: syster Pippert, syster Hall, Kerstin Knutsson Siggelsten, syster Tiffany Davis, president Robert Davis.

Ibland händer något stort och fullkomligt underbart i våra liv som enklast kan förklaras som ett Herrens underverk. Det var alla inblandade rörande eniga om inför dopet av Ann-Christine Mossberg.

Anki hade hela sitt liv varit troende och sökt en kyrka att tillhöra. Lösningen på det problemet tog sig en något annorlunda väg.

Min make Sivert Siggelsten hade annonserat ut en ledig lägenhet. Så kom dagen då vi skulle få en ny hyresgäst på Lindesnäs i Karlskrona. Anki gjorde entré i våra liv. Överraskningarna duggade tätt. Vi kom underfund med att Anki hade varit gift med ett av de barn jag tog till Primär som tonåring. Inte kunde vi då ana, att en nära släktsrelation skulle bli nästa överraskning. Den speciella upptäckten hade blivit väsentligt fördröjd om inte min son Tony Knutsson vid sitt besök hemma yttrade orden "Vad du är lik Gun-Inger!" Vad är det han säger, tänkte jag. Hur i all världen ska Anki veta vem Gun-Inger av alla människor är!?

Jodå! Tony var inspirerad. Anki berättade att hon kände en Gun-Inger, en kvinna som Ankis mamma hade arbetat med på Ronneby Brunn. De var bästa vänner. Men där arbetade ju "vår" Gun-Inger också!

Då insåg vi häpet sambandet och en släktsrelation! Ankis pappa var Gun-Ingers mors kusin. Gun-Inger var Tonys faster. En lång rad av släktingars namn nämndes och igenkändes. Redan från början uttryckte Anki för mig att hon kände att det fanns en djupare mening bakom hennes flytt.

Som om glädjen i att finna en släkting inte varit nog visade Anki ett uppriktigt intresse av kyrkan, så jag fann ingen annan utväg än att kalla på systermissionärerna Jackson och Pippert (och senare syster Hall) för undervisning. Det skulle bli ett dop på Skönstavik i det 11-gradiga vattnet på Ankis födelsedag den 8 maj! Glädjen var stor när vi firade ett återfunnet lamm både till familjen och till Herrens fårahjord. Att Anki redan som liten tappat kontakten med slakten på grund av föräldrarnas separation kunde nu äntligen kompenseras i den glada gemenskapen. Jag hade dessutom funnit en underbar vän i evangeliet, en släkting och min närmsta granne, som verkligen är lik min mycket saknade svägerska Gun-Inger!

Vi ser nu fram emot att besöka templet tillsammans. Vi anar ett samarbete mellan himmel och jord. Väninnorna där ovan gläder sig säkert! ■

Ett kärleksfullt tjänande

Heidi Brändh

Vendelsö församling

I februari i år kallades Annya och Rolf Hägglund från Västerhaninge församling att tjäna som servicemissionsledare i Norden. Denna mission startade i USA hösten 2018 men är i sin linda här på våra breddgrader. Med en brinnande iver och sann pionjäranda banar äldste och syster Hägglund ny väg och öppnar upp för fler möjligheter för ungdomar att tjäna där en proselyterande mission inte är det bästa alternativet.

För paret Hägglund kom kallet att tjäna som servicemissionsledare oväntat. Dock berättar syster Hägglund hur hon under flera års tid känt en önskan att tjäna mer i Sion och när de kallades till servicemissionen av äldste Herland kändes det som ett bönesvar. Som förberedelse för att kunna tjäna i sitt nya kall fick de först en sex veckor lång utbildning. De har även stöd från andra par som tjänat längre. Äldste och syster Hägglund lyfter fram att detta är ett pionjärbete här i Norden där de ser hur Herren undervisar och leder dem rad på rad och bud på bud för att de på bästa sätt ska kunna utföra sina uppdrag.

Servicemissionärens syfte är att hjälpa andra komma till Kristus genom att kärleksfullt tjäna dem såsom Frälsaren skulle gjort. Nyckeln till ett gott tjänande är den unga missionärens önskan och vilja att tjäna. En servicemissionär bär namnbricka men predikar inte evangeliet som en proselyterande missionär utan tjänar hängivet och villigt, med ljus och glädje i de uppdrag han eller hon har. Tjänandet kan ske inom olika frivilligorganisationer, inom släktforskning, i templet, skolor och på andra platser. Möjligheterna är många och det är servicemissionsledarnas ansvar att hjälpa servicemissionärerna finna tillfällen som passar just dem, deras intressen och deras förmågor.

Det ställs samma krav på värdighet som det görs på en proselyterande missionär och man tjänar i 1,5 år som kvinna och 2 år som man. En kvinnlig servicemissionär är mellan 19-29 år och en manlig mellan 18-25 år. En servicemission kan vara ett alternativ om man som blivande missionär av någon anledning inte klarar av de krav en proselyterande mission innebär. Man kan även få en förflyttning från en proselyterande mission till en servicemission på hemmaplan om ens missionspresident bedömer att det är ett bättre tjänandealternativ.

Det kan handla om långvariga hälsoproblem som tillstött under mission, som man trots gedigna ansträngningar inte fått bukt med och som gör det svårt att tjäna fullt ut. I stället för att då åka hem och bli avlöst får missionären en möjlighet att fortsätta tjäna Herren och på så sätt fullgöra sin mission. Man bor hemma och tjänar lokalt inom olika uppdrag och organisationer. Dagarna och uppdragen

Annya och Rolf Hägglund.

varierar och ser olika ut för olika personer utifrån förmåga och intressen. Man blir till stor välsignelse för de människor man möter under sin mission.

En servicemissionär kan nå människor som en proselyterande missionär inte kan nå. Det kan handla om personer som i vanliga fall inte skulle bjuda in missionärer i sina liv. Där kan en servicemissionär genom sitt vardagliga tjänande likt Ammon möjliggöra för en första kontakt med kyrkan och evangeliet. Genom servicemissionärens tjänande kan människor se och lära känna Kristus.

Äldste och syster Hägglunds uppdrag är att stötta de servicemissionärer som finns i Norden. Deras viktigaste roll är att hjälpa den unga mannen eller kvinnan att fullgöra en lyckad mission som han eller hon kan känna tillfredsställelse och glädje i. Äldste och syster Hägglund har varje vecka regelbunden kontakt med de ungdomar i Norden som kallas att tjäna som servicemissionärer. Kontakten sker bland annat via distriktsmöten och personliga möten via Zoom. De hjälper ungdomarna att hitta uppdrag och tjänandetillfällen på hemmaplan och ser till att servicemissionärerna får kontinuerlig utbildning och information för att kunna tjäna fullt ut. I skrivande stund har de en syster i Finland som tjänar en servicemission. Även hon är historisk då hon är först i Norden att tjäna en servicemission. Förhoppningen är naturligtvis att kunna sprida denna möjlighet till fler ungdomar som har en önskan att tjäna.

För att nå ut till så många som möjligt, både ledare, föräldrar och ungdomar bjuder äldste och syster Hägglund in sig till både församlingsråd

och stavsråd via Zoom i samtliga stavar i Norden. Ju mer pandemin lättar hoppas de även på att kunna besöka stavar och församlingar fysiskt. Syftet med dessa möten är att informera om vad en servicemission innebär samt att hjälpa församlings- och stavsledarefinna de ungdomar som kan tänkas tjäna en servicemission. Äldste och syster Hägglund är mycket engagerade i att informera och dela med sig av detta nya initiativ. De pratar gärna med föräldrar, deltar på brasafnär där de kan träffa ungdomar samt talar på stavskonferenser och på sakramentsmöten i församlingarna.

En servicemissionär kallas att tjäna på samma sätt som en proselyterande missionär. En blivande servicemissionär fyller i sin ansökan att gå på mission och går igenom samma intervjuprocess med biskop och stavspresident. Stavspresidenten uppger sedan vilka förutsättningar den blivande missionären har inför sin mission. Att få tjäna Herren är ett heligt privilegium som för med sig eviga välsignelser och i Herrens vingård finns det plats för alla och möjligheterna att tjäna är många. Därför behövs alla värdiga män och kvinnor som har en önskan att tjäna. Herren har sagt att "om ni därför har en önskan att tjäna Gud, är ni kallade till verket." (L&F 4:3) Möjligheten att tjäna som servicemissionär öppnar upp för fler ungdomar att tjäna. Denna missionsform gör att Herrens missionärsarmé kan växa sig starkare och nå ut till ännu fler delar av vingården. ■

Utforska dessa bud

Nilla Holmin

Lunds församling

När jag första gången kom till kyrkan var det till "en kväll med inspirerande musik och ord". Mitt hjärta gick snart i tusen bitar av glädje. Jag såg en massa glada ansikten och glittrande ögon. Jag noterade att även unga människor såg glada ut, något som gjorde mig förbluffad. Ungdomar i övre tonåren brukade enligt min erfarenhet ofta se ganska håglösa ut. Jag förstod att detta var en bra plats och att här ville jag vara.

Jag fick höra talas om att ni levde efter vissa principer, principer som kallades för bud. Alla bud var okända för mig, även om jag levt efter visdomsordet (minus kaffe) under flera år. Kyskhetsbudet hade jag fått ett vittnesbörd om ett par år tidigare, men aldrig följt.

Jag beslöt mig för att göra allt. Att döpa mig, betala tionde och leva efter kyskhetsbudet med mera. Men det var inte förrän jag verkligen döpte mig som jag kände mig ren på insidan. Det var inte förrän jag betalade tionde som jag fick en stabil ekonomi och min rädsla för ekonomisk otrygghet försvann. Jag fick då själv veta genom egen erfarenhet att det ni sagt var sant, att tio minus ett faktiskt är lika med elva. Och det var inte förrän jag började leva efter kyskhetsbudet som jag upplevde vilket skydd och vilken styrka det kunde ge mig. Likadant är det med tempelarbete och släktforskning. En gång blev jag inför ett tal tillfrågad om jag hade ett vittnesbörd om tempeltjänst och släktforskning. Jag svarade ja. Sedan tänkte jag för mig själv, "Varför har jag det?" Svaret kom sekunden efter, "Det är enkelt – för att du gör det". Jag vet att om jag hade suttit i soffan och väntat på att vittnesbördet skulle komma flygande, hade det aldrig hade kommit.

Mitt vittnesbörd har stärkts under pandemin. Under "Coronans år", 2020, gjorde jag 121 intervjuer med 14 av mina släktingar, med alla som ville vara med. Jag ställde två frågor till dem. 1) Hur minns du vår släkting som person? och 2) Har du några speciella minnen förknippade med honom/henne som sticker ut och som du vill dela med dig av? Intervjupersonen fick sedan tala fritt i ungefär en timme och jag skrev ner för hand vad han eller hon sade. Sedan skrev jag rent det på datorn och släktingen fick läsa igenom det och kontrollera att allt var korrekt och göra eventuella strykningar eller tillägg. Jag håller nu på att sammanställa allas minnen till en berättelse per familj. Detta arbete har varit mycket givande. Jag har lärt känna släktingen jag intervjuat. Min släkting har fått lära känna mig och vi har båda lärt känna den vi samtalat om bättre. Under korrekturläsningen har våra relationer fördjupats ytterligare och nya uppgifter har kommit fram. Vi har kunnat dela glädjeämnen och detaljer om personliga egenheter – till exempel om Erik som hade en tam ko som följde honom vart han gick, eller om min farfar Björn som kallade sig 'Nalle' och skrev under sina krönikor i Norrköpings tidningar med namnet "Grizzly". Vi delade också svåra minnen av svek, osämja eller för tidig död.

Nilla Holmin.

För några av mina släktingar har detta varit svårt. För mig som har evangeliet i mitt liv har det inte varit lika svårt. Jag vet att allt detta kan läka, genom Kristus. Så som jag själv har blivit läkt.

Nu har jag kommit fram till berättelsen om min egen barndom, och jag fick frågan av en syster i församlingen. "Hur mycket ska du skriva?" Igen kom svaret snabbt. "Det är enkelt – det som Anden uppmanar mig att skriva." För det är inte jag som ska styra föreställningen. Det är Gud.

Det är en paradox att jag, när jag arbetar med gamla släktingar, aldrig är så närvarande eller under så starkt beskydd från motståndaren som då. Detta är välsignelsen med att hålla budet att göra uppteckningar om min släkt och de upplevelser jag själv har haft. ■

Hur det ena ledde(s) till det andra

Inger Höglund

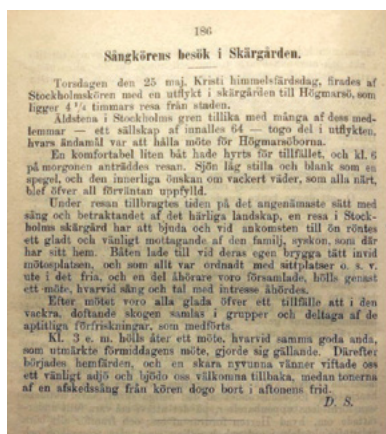
Lokalredaktionen

För några månader sedan kontaktades jag av en man jag inte kände, Sören Törnkvist. Han behövde lite hjälp och som det skulle visa sig blev han en mycket trevlig och intressant bekantskap fast vi aldrig har träffats. Han hade vid släktforskning funnit att hans farmors farfars halvbror i Karbenning i Västmanland 1885 hade döpts av mormonmissionären Charles Lindquist och därefter utvandrat till Utah. På krokiga vägar hittade Sören den senares sonson som erbjöd honom farfaderns missionsdagbok från 1883–1885. Då där fanns mycket av allmänt historiskt intresse beslöt Sören att översätta, redigera och illustrera dessa anteckningar. Sören som inte tillhör kyrkan kunde jag hjälpa med specialuttryck och lite uppgifter om personer och missionärer i Sverige.

När jag läste Charles Lindquists intressanta missionsskildring beslöt jag mig för att skicka ett utdrag till min dotterdotter som just nu är på mission i England. Skillnaden på missionsarbete då och nu är

Sören Törnkvist.

Från Nordstjärnan 15 juni 1911.

Högmarsö i Stockholms skärgård.

enorm. Tanken är att dagboken skall översättas till engelska och även bli en bok på svenska. Jag märkte snart att Sören till dagboken lagt många underfundiga och beskrivande kommentarer. Det förvånade mig sedan inte att Sören arbetat på KTH och tidigare skrivit flera böcker, varav en av dem heter "Fysik på vers". I dagboksanteckningarna dök också flera andra bland oss medlemmar bekanta släktnamn upp, som exempelvis Renström och Damstedt.

Nu hade Sören stött på en Karin Isberg i Solvarbo och ville ha hjälp med mer bakgrundsinformation. När jag inte hittade mer än hennes egna data i Family Search bestämde jag mig för att leta efter henne i Nordstjärnan för 1907–1911 som jag hade tillgång till. Hon hade dött 1908 och jag tänkte att det kanske skulle finnas en dödsruna om henne. Jag visade boken för min dotter Terez som råkade vara hemma i Stockholm på besök. Hon tog den och efter ett par sekunder hör jag henne utropa: "Men vad är det här?" Den allra första sida hon råkade slå upp i den 400 sidor tjocka boken skildrar Stockholms grens sångkör på besök på Kristi Himmelsfärdshelgen i maj 1911 till en ö långt ute i Stockholms skärgård, Högmarsö. (Denna ö är nämligen en viktig plats i vår egen släkts historia, men att Högmarsö skulle nämnas i Nordstjärnan redan 1911 var överraskande för oss båda). De var 64 personer som hade abonnerat en skärgårdsbåt och det tog mer än fyrtio minuter att åka dit. Det var enda sättet att ta sig till den här lilla ön långt ute i Furusundsleden.

På Högmarsö hade de möten för öbor i allmänhet och en medlemsfamilj i synnerhet. Det fanns en enda sådan på ön. Mannen i huset, Ferdinand Andersson, hade varit sjöman och fått höra om evangeliet i USA. När han ett år efter körens besök fick en ny arbetskamrat vid namn Oskar Andersson, min mans morfar, var han mycket

angelägen om att berätta för Oskar om detta fantastiska evangelium och om kyrkan. Ett par år senare emigrerade Ferdinand och hans familj till USA, men Oskar med hustru hade förstått att hans budskap var sant. Så Ferdinand ordnade så att det kom ut missionärer från Stockholm och döpte familjens fyra äldsta barn i en isig vik vid en obebodd ö. Man var rädd att byborna skulle störa dem. Föräldrarna tog båten till Stockholm och döptes på Svartensgatan 3 åtföljda av Ferdinand Andersson och hans familj som efter dopet reste vidare till USA.

Vi sökte upp Ferdinand Andersson i Family Search och såg att en släkting till honom var den som skrivit in uppgifterna om slakten, så vi skrev några rader till denna person som genast bekräftade sitt släktskap med Ferdinand. Vi kunde berätta om hur Oskar och Albertina och sju vuxna barn med familjer år 1949 också hade emigrerat till USA. Bland dem fanns deras yngsta dotter vars son

idag är en av kyrkans apostlar, äldste Dale Renlund. Och vi kunde uttrycka vår tacksamhet för Ferdinand Andersson på vår stora släkts vägnar. Bara i Sverige är vi 50-talet efterkommande och i USA mer än dubbelt så många som är tacksamma för att Ferdinand under precis rätt tid "råkade" vara på precis rätt ö bland alla de tusentals öarna i Stockholms skärgård. ■

Charles Lindquist
1864–1834.

Ur Charles Lindquists missionärsdagbok från 1884

Kommentarer: Sören Törnkvist

Sören Törnkvist: Det är missionären Charles Lindquist själv som anger kilometerantalet.

Måndag 21 januari 1884 Fortsatte att missionera hela dagen. Sålde småskrifter för 2,60 och stannade vid en bondgård i Bränn-Ekeby hos A. Jansson i Nyköpings socken. Fick mat. (20 km)

Tisdag 22 januari 1884 Vi lämnade platsen utan att behöva betala – gav dem en skrift. Gick in i Nyköping till Syster Betty Ohlsen. Stannade bara en kort stund. Hon gav mig 1,50 som Johansson och jag delade på. Jag missionerade fram till kvällen och sålde för 1,50. Stannade hos C. E. Jonsson, Berga, Runtuna socken. Fick käk. (20 km)

Sören Törnkvist: Syster Betty Ohlsson är bagerskan som stoppar på dessa unga grabbar slantar och bröd och sen kör dem på dörren – av risk för att grannarna skall börja prata. (Se förra besöket den 21 november 1883.) Betty föddes 31 januari 1823 i Västra Vingåker. Döpt i Stockholm 19 april 1862 av C. H. Hellström. Nr 95 i medlemsföreckningen för Eskilstuna (1870–1888). Hon var alltså vid brödernas besök 60 år. Hennes man, bagaren Abraham Ohlsson, född 5 mars 1834 hade dött redan 1875 – efter att året innan blivit ordinerad till präst.

Onsdag 23 januari 1884 ... Traskade hela dagen och kom fram till broder R. Lundquist, Husby-Oppunda. Jag tog vägen genom skogen i skymningen för att ingen skulle se mig. Om godsherren (Wachtmeister) hade sett mig skulle han ha kastat ut mig. Stannade över natten. Sålde för 1,10 kr. (24 km)

Sören Törnkvist: Greven Wachtmeister gör skäl för sitt efternamn. Det var han som hotade med länsman förra gången han fick mormon-besök, 24 november 1883.

Söndag 24 februari 1884 Det låg omkring 6 tum snö på marken idag. Vi for till Stockholm och ankom 2 på eftermiddagen. Gick upp till kontoret och fann Broder Ek. Vid 5-tiden hölls ett möte och jag fick predika. I kvällen gick vi ner till sjön och Broder Ek döpte en ung man och en kvinna. Därefter gick vi upp till kontoret och konfirmerade dem. Broder Ek agerade språkrör för John A Andersson och jag för Amalia Charlotta Söderberg (22 år gammal.) Vi stannade på kontoret med Broder Ek och på kvällen välsignade vi några systrar. (42 km)

Tisdag 4 mars 1884 Jag gick till Oppmans i Kumla dit jag anlände 6 em efter att ha lämnat Stockholm vid 5 fm. Jag hade en elak blåsa under min häl. Gick 50 km.

Sören Törnkvist: Oppmans i Kumla bodde 49 km från Stockholms centralstation. Stämmer alltså ganska bra. Gångtid 10 timmar och 40 minuter. Från 5 till 18 är det 13 timmar. Stämmer också ganska bra.

Fredag 21 mars 1884 Vädret regnigt. Vi gick till fots till Nyköping (från Näveklarna) och vi gick till en restaurang som vi besökt tidigare och då fick bra mat för 75 öre tillsammans. Nu när de visste att vi var mormoner fick vi betala 1,20 för var och en. Vi gick till Syster Betty Olsens under kvällen men kunde inte stanna. Hon gav oss bröd och 1,40 kontant ... Försökte hitta natthärbärge men allt var för dyrt för oss. Vi gick då utanför stan och kröp in i en halmstack, eftersom alla lador och stall var låsta här på landet.

Men snart började det regna så vi måste hitta en ny plats som vi slutligen fann genom att krypa under en gammal lada. Vi sov men det var mycket kallt och miserabelt.

Lördag 22 mars 1884 Vi gick upp klockan 5. Efter en bönestund gick vi ner till en liten by för att köpa lite mjölk till vårt bröd men kunde inte få tag i något. Så vi fick en skvätt varmt vatten som vi

måste betala 25 öre för. ...Vi vandrade hela dagen i leran och fram till Forsbergs i Björka, Wadsbro där vi stannade över natten. Vi var absolut utesladdade. (52 km)

Sören Törnkvist: 52 km! Ett maratonlopp går över 42 km. ■

En vacker kyrkobyggnad med många minnen

Bert Mattsson

Kungsbacka församling

Kyrkan i Göteborg hade under många år hyrt lokaler för sin verksamhet. Efter att ha sökt efter en lämplig kyrkobyggnad köpte kyrkan en mycket vacker fastighet i centrala Göteborg av den välkände göteborgaren Gösta Fraenckel. Året var 1946 och huset låg på Viktoriagatan 32. Det var ett ypperligt läge i ett backkrön i centrala Göteborg och kunde ses på långt håll.

Inviigningsmöte Göteborgs-kapellet, Viktoriagatan 32 Söndagen den 4 juli 1948 kl. 10	
Orgelprediktor <i>G. HEDBERG</i>	Sång: »Ljovligt är att verka»..... Missionskyrkan
Sång: »Kom, o du Kungens Kung»	Tal <i>EBEN R.T. BLUMQUIST</i>
Bön <i>GUYNAR KARLSSON</i>	Sång: »Välsigna detta hus» <i>J.A. WHITE</i> . Solosing
Sång: »Kom, kom, Guds folk»..... Göteborgskören	Sång: »Den Himniska Elden bland oss nu brinner»
Hälsningstal av President-Eben R.T. Blomquist	Tal och invigningsbön av Europeiska Missionspresidenten Alma Sonne
Konfekt: Elsa Bergman	Sång: »Kärliden är ljusets källa»..... Göteborgskören
Musik: Violoncello..... Kenneth-Fredrik	Tackelgehe <i>CLAES PERSSON</i>
President och Syster Alma Sonne blir närvarande vid alla möten tillika med sekreterare Wallace G. Bennett, Missionspresident och Syster Eben R. T. Blomquist, Rådgivare Isaac P. Thunell och Clara A. Persson, Sekreterare Melvin R. Blomquist och Bro. Archibald F. Bennett, sek. av Kyrkans Genealogiska Förening.	

Nu började ett stort arbete att tillsammans med medlemmar och byggföretag förvandla detta vackra hus till en fungerandekyrkobyggnad. Det färdigställda möteshuset invigdes den 3-4 juli 1948 av presidenten för den europeiska missionen, Alma Sonne, tillsammans med Sveriges missionspresident, Eben R.T. Blomquist.

Kyrkan hade nu en representativ och vacker kyrkobyggnad mitt i centrala Göteborg och verksamheten blomstrade. I detta möteshus fanns det bostäder för minst fyra missionärer, och missionspresidenten hade ett stående rum för övernattnings vid behov. Kyrksalen på andra våningen var generös med fina biografstolar. Där fanns också en mycket vacker festsal där många danser, vigslar och andrafester hölls. Vid distriktskonferenser var både möteslokal och festsal fullsatta. Hjälpföreningen hade sitt eget rum på andra våningen och på entréplan fanns ett mycket vackert distrikts- och grenskontor tillsammans med ett kontor för söndagsskolans presidentskap för Sverige. På entrévåningen fanns också ett vackert doprum där många idag trofasta medlemmar döptes. Där låg också ett stort kök. På vindsvåningen fanns ett stort rum för GUF:s verksamhet (ungdomsverksamheten).

På 1950-talet fanns det till och med en affär i ett rum i huset. Medlemmarna hade gjort samköp av specerivaror som mjöl och socker för att kunna handla till sina årsförråd till ett bra pris. (Det fanns också en sådan affär på Svartensgatan 3 i Stockholm under samma tid.)

Kyrkobyggnaden på Viktoriagatan 32 var en välkänd

Interiörbild från kyrkans festsal.

Åke och Mariana Renlund med sina barn inför uppdraget i Sverige. Från vänster: Dale, Linda, Anita och Gary.

och älskad byggnad. Göteborgarna kunde se den och de visste vilka som samlades där. Åren gick och verksamheten blomstrade. Från att man varit en gren i Göteborg växte verksamheten till två grenar med en liten "kvist" på Hisingen.

År 1960 tillsatte distriktet en kommitté för att hitta en tomt där kyrkan kunde bygga en ny kyrkobyggnad och i början av 1963 fick man klartecken från Göteborgs kommun om en tomt i Järnbrott/Västra Frölunda där man skulle kunna bygga. Den 11 april 1964 togs det första spadtaget och en ny epok tog sin början i Göteborg.

Vår apostel äldste Dale G. Renlund och hans familj bodde i Göteborg under ett par år i början av 60- talet och de deltog i grenens verksamhet på Viktoriagatan 32. Äldste Renlunds far, Åke Renlund, hade kallats som byggleddare för det nya möteshuset i Västra Frölunda. Äldste Renlund berättade i ett tal på generalkonferensen i oktober 2016 hur han och en vän busat i byggnaden. En smällare fyrades av och några medlemmar blev förskräckta. Jag var på plats så jag kan bekräfta att detta verkligen hände.

Det pampiga huset på Viktoriagatan 32 som varit medelpunkten för medlemmar och missionärer i Göteborgs distrikt under nästan 20 år lämnades i mitten av 1967. Några år senare revs byggnaden för att lämna plats för ett stort kontors- och bostadshus. Det nya möteshuset på Gnistgatan 6 invigdes av äldste Howard W Hunter i september 1967. ■

Avlidna

Birgit Hedberg från Västra Frölunda församling har avlidit vid 91 års ålder. Birgit träffade kyrkans missionärer när hon arbetade i souvenirshopen ombord på Amerikabåten från New York City till Göteborg. Efter att ha erhållit alla missionärslektionerna dagligen på lunchrasterna, fick hon sitt vittnesbörd innan båten anlände till Sverige.

Grenspresidentens rådgivare George Hedberg, som kom att bli hennes make, var den förste som hälsade henne välkommen till församlingen efter dopet. 1956 kallades Georg och Birgit som

Birgit Hedberg.

Birgit med maken George.

Sverigemissionens första GUF-ledare. De reste Sverige runt och talade på alla distriktskonferenser i åtta år. Birgit var språkligt begåvad och fick ofta tolka apostlar och övriga generalauktoriteter på distriktskonferenserna. Hon översatte även för Nordstjärnan. Birgit och Georg fungerade ofta som reseledare när medlemmarna skulle åka tåg till templet i Schweiz. Birgit var journalist och arbetade heltid på tidningarna Ny Tid och Göteborgs-Posten.

Birgit och George fullgjorde även tempelmissioner i Stockholms tempel och i Templet i Köpenhamn. "Det var den bästa tiden i vårt liv!" tyckte hon. Birgit hade ett levande och starkt vittnesbörd som hon ofta delade med sig av. Hon är saknad av hela Västra Frölunda församling, utöver sina döttrar Marina, Paula och Alexandra med familjer.

Sigbrit Westerberg i Västra Frölunda församling har gått ur tiden 92 år gammal. Hon hade en stor tro på Kristus, älskade sakramentet och att känna Anden. Skrifterna och bönen betydde mycket för henne.

Sigbrit var barnens förespråkare i alla lägen. Hon hade inga egna barn, men tog hand om andras. Hon var en älskad moster, faster, förskollärare, primär- och söndagskollärare. Hon tog också emot sommarbarn från krigets Tyskland via Smyrnakyrkan efter andravärldskriget. Hon blev som en mamma för dem.

Sigbrit var lågmäld, finkänslig, generös och hade ett stort hjärta. Hon gick på seniormission, hon skrev många dikter och hon var en tidig förespråkare för hälsa. Sigbrit är saknad men inte glömd. ■

För Västra Frölunda församling, Sophie Johansson

Sigbrit Westerberg.

Sigbrit med sin primärklass cirka 1980.

Den Herren kallar, den dugliggör han

Harriet Klarin

Västerhaninge församling

Många säger att de kände på sig att de skulle kallas till ett ämbete. Vid en träff för stavspresidenter och biskopar ställdes en gång just den frågan: "Kände ni några människor från Anden om att något var på gång, innan ni kallades?" Intressant nog svarade ungefär hälften ja och hälften nej. (Se *Hur man hör Herrens röst*, sidan 158.)

För broder Bruno Klarin kom kallelserna som stavspatriark i Stockholms södra stav som en blixtnär från klar himmel. När stavspresidenten bad att få tala med honom och hans fru Harriet, trodde de att det handlade om någon tillfällig uppgift i staven. Broder Klarin har alltid sett sig som en "vanlig" enkel medlem som inte så att säga spelade i den ligan. Men eftersom de båda tidigt hade bestämt sig för att alltid tacka ja till Herrens kallelser, svarade han ja också nu – med tårarna rinnande nedför kinderna. Det var en stund av ödmjukhet och många tankar, men också en helig stund.

Broder Klarin växte upp i Göteborg. Tack vare att hans mamma Anna tog emot missionärerna och döptes in i kyrkan när Bruno var liten, tog hon med sig Bruno och hans syster Inger (Höglund) till kyrkan på söndagarna.

När Bruno var 14–15 upptäckte missionärerna att han inte var döpt och utmanade honom att döpas, vilket han villigt gjorde, eftersom han insåg att han hade ett vittnesbörd om kyrkan. Han hade goda vänner i kyrkan, bland annat Birger Sandum, Jan Mattsson och Lennart Gustafsson. Hans pappa Bernhard blev dock aldrig intresserad av evangeliet men körde familjen till kyrkan på söndagarna i årtal.

Sitt första ämbete fick han i tonåren som rådgivare i Söndagsskolan. Utbildning och utveckling har alltid legat honom varmt om hjärtat. Han tog pol mag-examen, och efter några år inom sjukhusvärlden blev han behörig gymnasielärare i ekonomiska ämnen.

Han beseglades i templet i Salt Lake City till Harriet Mårdby då de båda var 23 år. De välsignades med barnen Anja (Olergård), Johan, Hampus och Ellen (McKnight).

Vid 27 års ålder blev Bruno grenspresident i Göteborgs första gren på Gnistgatan i Västra Frölunda, en stor gren redan på den tiden. Senare verkade han som rådgivare

Bruno Klarin som rådgivare till missionspresident Paul Oscarson, till vänster. Bernt Perciwall, också rådgivare, till höger.

först till missionspresident Paul Oscarson i dåvarande Sverigemissionen Göteborg, och därefter till hans efterföljare Spencer Jenson. Det blev många och täta resor till Malmö distrikt, ofta med fru och barn i sällskap. Det betydde att broder Klarin fick lära känna många medlemmar i Malmötrakten som han fortfarande har kontakt med, men också att han fick privilegiet att träffa och umgås med kyrkans besökande ledare, såsom äldste Gordon B Hinckley som då var apostel, och andra bröder, som äldste Dallin Oaks och äldste Wirthlin. Dessa bröder motsvarade med råge alla förväntningar.

Under ett långt liv i kyrkan har han hunnit med att ha de flesta ämbeten, såsom missionsledare, lärare och högrådsmedlem. Broder Klarin var också den siste grenspresidenten i Borås, innan det blev en församling.

Hans barn brukar säga att han gick in för ett nytt ämbete med samma liv och lust, antingen det var i ett grenspresidentskap, missionspresidentskap, som webbmissionär eller som lärare i Primär. Det har inte alltid varit helt lätt att kombinera heltidsarbete, familj och ämbeten, men de vuxna barnen säger att de mest av allt uppskattar att kyrkan alltid har varit en självklar och betydelsefull del av familjens liv.

En speciell välsignelse har det varit sedan paret flyttade till Västerhaninge för tretton år sedan och bor granne med templet, att få träffa och umgås ofta och nära med alla fantastiska tempelmissionärer. De har under åren hjälpt de amerikanska missionärerna att lära sig tempelförrättningarna på svenska, men de har också rest runt med dem och visat dem många vackra platser i Sverige.

Broder Klarin har nu varit stavspatriark i åtta år. Varm i kläderna blir man nog aldrig, tycker han, eftersom det handlar om olika människor som han möter och alla är unika. Han försöker förbereda sig inför välsignelserna genom att studera och lyssna till Andens röst. Han strävar ofta att "rannsaka hjärta och njurar" och leva nära Anden för att kunna vara värdig dess inspiration.

Harriet är hans kallade sekreterare och skriver ut välsignelserna. Hon vittnar om att hon gång på gång slås av ordval som är främmande för hennes mans sätt att uttrycka sig. De känner båda att det är en stor förmån att få arbeta nära tillsammans i sina kyrkuppgifter. De är tacksamma för trons gåva och har aldrig tvivlat på Gud eller kyrkan, utan deras övertygelse har byggts på och bara blivit starkare med åren. De vet båda att detta är Herrens kyrka, och känner stor tacksamhet över att få vara en del av den. ■

Bruno Klarin.

Avresande missionärer

Jonatan Lundkvist från Västerhaninge församling har kallats på mission. Han kommer att arbeta i Englandmissionen Manchester. Jonatans föräldrar är Mats och Lotta Lundkvist.

Oskar Palm från Handens församling har kallats på mission. Han kommer att verka i Englandmissionen London. Oskars föräldrar är Daniel och Therese Palm. ■

Är livets vatten badvänligt?

Joel Hägglund

Vendelsö församling

Simma ska alla kunna. Även crawla, eller frisim som det också kallas, tycker jag. Men det är ju kallt i vattnet, säger ni. Jovisst, men det är ju lika kallt om du ramlar i och inte kan simma. Om det nu kommer få dig på bättre tankar. Jag ska göra ett försök.

Men jag fuskar lite. Eller jag skulle inte vilja kalla det fusk så mycket som en övergripande hjälpande hand. Jag har införskaffat en vådräkt. Det blir inte lika kallt och det hjälper till med flytet. Här har vi ju så många paralleller att dra, men jag har besinnat mig och stannat vid två.

Jag ser vådräkten lite som evangeliet. Att ständigt gå runt iklädd en åtsmitande vådräkt skulle vara lite tokigt, men att leva med evangeliet tätt omkring sig kan nog inte vara en dum idé. En trygghet som hjälper en med att hålla stabiliteten i livet och som hindrar en från att sjunka även om livet känns för djupt.

Vatten ger liv och släcker tillfälligt törsten. Men Jesus erbjuder ett vatten som inte bara släcker törst utan ger evigt liv. (Johannes 14:13–14) Och i början när jag lärde mig simma så blev det en hel del kallsupar av det där töntiga vattnet, så man kroppsligen hostar och fräser. Får nog börja att satsa mer på att kallsupa av det där bättre vattnet, och njuta andligen i stället.

När man lär sig simma måste man börja smått. Men mitt mål var stort. Kändes rent av gigantiskt till en början. Men allteftersom har jag lyckats beta mig längre och längre fram mot dess förverkligande. Först tar jag mig tvärs över Ramsjön. Gött, en

femtondel klarade jag. Nästa gång levererar jag en sjättedel. Träningen fortgår och helt plötsligt kommer jag stå där på stranden och ha 100 % av målet avklarat. Det är ju lite som livet. Vi kämpar och knaprar sakta men säkert in på de mål vi har. Hur stora och svåra de än är, eller ter sig vara, så kommer vi att lyckas.

Vi själva kan mer än vi tror. Mina knappa fyra kilometers simning är ju egentligen en bråkdel av det som är livet. Livet är helt klart en längre sträcka. Men vi klarar mer än vi tror. Ett citat jag läste en gång löd: "När du kommit så långt som du tror du orkar, har du kommit halvvägs av det du klarar av." Och jag tror att det är sant. Paulus bekräftar detta i Efesierbrevet 3:20 genom att förklara att med Kristus, han "som förmår göra mer, ja, långt mer än allt vad vi bedja eller tänka". Vi behöver inte jobba på vår mentala låsning själva, utan vi har Gud med oss i ryggen och då är ju världen vårt ostron.

Vi har så mycket förspänt för oss genom den kunskapen vi får till oss genom de goda principerna i evangeliet. Där den viktigaste kunskapen är att vi måste dra på oss denna andliga vådräkt som många gånger inte bara håller oss flytande när det är trögsimmat, utan även låter oss glädjas över de stora möjligheterna till utveckling och ger oss en liten glimt, eller en positiv kallsup, av den potential som vår Himmelske Fader vet att vi har.

Detta fick mig att tänka på ytterligare ett citat som jag tycker att vi alltid ska bära med oss: "Some drink from the fountain of knowledge, others just gurgles." Så låt oss alla ta tillfället i akt, gör det du ska, när det ska göras och känn sinne och kropp nå högre höjder. ■

